

ODHALENÍ BOHA

14. června 1964 v Jeffersonville, USA

Zůstaňme na okamžik stát, zatímco skloníme hlavy k modlitbě.

Náš milostivý Pane, jsme Ti vděční za přednost, že jsme se mohli dnes na této zemi před příchodem Pána shromáždit. Necht' dnes přezkoušíme naše srdce podle Tvého Slova, abychom poznali, stojíme-li ve víře tak, abychom byli hotovi k hodině, ve které se objevíš a abychom byli takovými, jak to říká Písmo, že máme být, abychom byli vzati vzhůru s těmi, kteří spí a setkali se s Tebou v povětrí, abychom byli navždy u Tebe.

Děkujeme Ti za pravého křesťanského ducha, který je stále při lidech na této zemi a přivádí je tam, že Tobě a Tvému Slovu věří. Prosíme o Tvé požehnání na dnešek, abys je vylil na každého z nás, kdo po tom touží, abychom byli svlaženi Slovem a abychom se stali potřebnými nástroji ve Tvé ruce v těchto posledních dnech. Prosíme o to ve jménu Pána Ježíše Krista, našeho pastýře, na Jehož příchod čekáme. Amen.

Můžete se posadit. Chtěl bych říci, že to považuji za velkou přednost, že zde dnes ráno mohu být. Je mi líto, že nemáme dostatek místa k sedění. Chceme se pokusit dnes večer modlit za nemocné.

Bylo by to moc, mít uzdravující bohoslužbu ještě dnes ráno. Chtěl jsem, aby toto poselství, jež mi Pán uložil před dvěma nebo třemi měsíci, bylo zaznamenáno na zvukový pásek. Poselství je dlouhé a nemám čas je kázat někde jinde ve shromážděních, neboť pro zvěstování Slova je povoleno jen 30-40 minut. Kvůli lidem, kteří pracují, jsem uznal za vhodné, abych přinášel kratší poselství. Během polních tažení nebyl čas pořizovat zvukové záznamy poselství, proto jsem si myslel, že by bylo vhodné počkat, až zase přijdu sem a udělat je tady.

Důvěřujeme, že Pán každého z nás požehná. Víím, že vaše srdce jsou plná radosti, vyhlízející po příchodu Páně. I moje srdce překypuje, když pozoruji události, jak následují; národnostní nesváry a stav obce Boží, to vše jsou znamení Jeho příchodu. Obojí, z fyzického a duchovního stanoviska vííme v tento čas, že Jeho zjevení se je blízké. To naplňuje naše srdce radostí, když vííme, že v jednom z těchto dnů budeme ze stvoření, jaké jsme nyní, proměněni.

Nuže, myslím, že jsme napojeni na telefonní okružní vysílání. Toto poselství jde telefonem do Phoenixu a jiných částí národa. Věřím, že se všichni lidé zde těší dobrému zdraví a sláva Boží je nad nimi.

Důvod, proč jsme všichni zde je, abychom se potěšili a měli na zřeteli, co jsme. Doufejme, že zde není nikdo, kdo tu sedí v tom horku jenom kvůli žádosti být tady. My jsme tu proto, abychom chodili újeji s Bohem. Všecko, co můžeme činit, je věřit, že Ježíš Kristus je s námi a my jsme zde, abychom s Ním chodili.

Přál bych si, aby tento zvukový pásek byl zadržen, nežli půjde na veřejnost, je-li to možné, chtěl bych si jej ještě poslechnout.

Vejděme přímo do Slova. Dnes ráno bych chtěl číst ze dvou míst Písma, abych měl základ pro to, co chci říci. Budu číst k Fil. 2, 1-8 a 2. Kor. 3, 6-18 a 4, 1.

Dříve, než budeme číst se pomodlíme.

Pane Ježíši, Tvé Slovo je pravda; a v této teskné hodině, kdy se pozdvihuje národ proti národu, morové a zemětřesení jsou na různých místech a lidská srdce selhávají strachem, vidíme Písmo na zdi. To je v přirozené oblasti, svět by to měl vidět. Ale my máme také duchovní oblast a vidíme tyto věčné události a dnes večer bychom o nich chtěli mluvit. Žehnej Svému Slovu v našich srdcích. My víme, že není v nebi ani na zemi člověka, který by byl hoden vzít tu Knihu a uvolnit její pečeti nebo na ni jenom pohledět, ale zde je jeden, který se ukázal jako Beránek, zardoušený a zakrvácený. Přišel, vzal tu Knihu a byl hoden ji otevřít. Ó Beránku Boží, otevři dnes večer Svoje Slovo k útěše našim srdcím. Jsme Tvoji služebníci. Odpusť nám naše hříchy, Pane, vše, co by Slovo mohlo zadržet, aby bylo mocné a s velikým vlivem pro náš dnešní život. Odstraň každou překážku, Pane, abychom měli plný přístup ke všem požehnáním, která jsou nám zaslíbena Tvým Slovem. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Fil. 2, 1-8:

Protož jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které utěšení lásky, jestli která společnost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování,

naplňte radost mou v tom, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce.

Nic nečiňte skrze svár, nebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější sebe majíce.

Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale také toho, co jest jiných!

Budiž tedy táž mysl při vás, jaká byla při Kristu Ježíši,

kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil toho sobě za loupež rovný býti Bohu,

ale sebe samého zmařil, způsob služebníka přijal, podobný lidem učiněn,

a v způsobu nalezen byv jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.

2. Kor. 3, 6-18

Kterýž i způsobné nás učinil služebníky nové smlouvy, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale Duch obživuje.

Jestliže pak přísluhování smrti literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, takže nemohli patřiti synové Izraelští na Mojžíšovu tvář pro slávu obličje jeho, kteráž pominouti měla.

Kterakž by ovšem přísluhování Ducha nemělo být slavné?

Neboť jestliže přísluhování pomsty slavné bylo, mnohem více se přísluhování spravedlnosti rozhojňuje ke slávě.

Neboť i to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, pro tuto nesmírnou slávu

Nebo jestliže to pomíjející zůstává slavné, mnohem více to, což zůstává, jest slavné.

Protož majíce takovou naději, mnohé svobody ve mluvení užíváme; a ne jako Mojžíš kladl zastření na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející.

Ale ztupeny jsou mysli jejich. Neboť až do dnešního dne totéž zastření v čítání Staré smlouvy zůstává neodkryté; nebo skrze Krista se odnímá.

Ale až dodnes, když čten bývá Mojžíš, zastření je položeno na jejich srdci.

Než jak by se obrátilo ku Pánu, odňato bude zastření.

Pán pak jest Duch a kdež jest Duch Páně, tu i svoboda.

My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujeme, v týž obraz proměnění býváme od slávy ve slávu, jakožto od Ducha Páně.

2. Kor. 4, 1.

Protož majíce toto přísluhování, jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme.

Kéž dá Bůh Své pozhnání ke čtenému Slovu. Nuže věřím, že Bůh toto zjeví. Pokaždé, když berete zvukové pásky a posloucháte je, doufám a důvěřuji, že duchovně rozumíte tomu, co se Bůh snaží Své církvi zprostředkovat, aniž by to bylo cele vysloveno. My musíme říkat věci tak, aby následovníků bylo méně a u některých aby to způsobilo, aby odešli a jiní zase, aby o těch věcech přemýšleli, ale toto se děje úmyslně.

Někdo by mohl říci: „Ty věříš, že by Bůh mohl takové věci dělat s úmyslem přimět lidi k tomu, aby odešli?“ Zjistěte to dělal a stále ještě dělá. Jednoho dne, když kolem Něj byli tisíce, řekl: „Nebudete-li jísti těla (V něm. př. Bible: „maso.“) Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte života v sobě“ (Jan 6, 53). Co myslíte, že by řekl lékař nebo vynikající intelektuální osoba k této odpovědi, která přichází od muže s takovou službou, jakou měl Pán Ježíš? Řekli by: „Proč jíst maso? To je kanibalismus! A pít lidskou krev? To je upír!“ Jinými slovy: „ON by chtěl, abysme se stali kanibaly a upíry.“ A všichni posluchači se od Něho odvrátili.

Pán Ježíš měl společenství se 70 kazateli, které vyvolil. Obrátil se k nim a řekl: „Copak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prvé byl“ (Jan 6, 62). Nuže, ani tady nic Pán Ježíš nevysvětlil, jak to bude, ačkoli později to Pavel udělal. ON to jenom řekl.

Bezpochyby tito mužové řekli: „Moment, my jsme s Ním jedli, rybařili, spali jsme s Ním, a víme, kde se narodil. Viděli jsme jesle, v nichž byl kolébán. Toto je tvrdá řeč!“ Bible říká, že s Ním už více nechodili. Opustili Jej.

ON řekl: „Nevyvolil jsem Já vás dvanáct? A jeden z vás je ďábel“ (Jan 6, 70).

Nebyl zde nikdo, kdo by mohl vysvětlit, co právě řekl. Jak mohli jíst Jeho maso a pít Jeho krev? Jak mohl přijít zhůry, když se narodil na zemi? Oni tomu nemohli rozumět. Ale když se obrátil k apoštolům a řekl: „Zdali i vy chcete odejít?“ stalo se, že apoštol Petr učinil ten velký výrok: „Pane, kam půjdeme? Slova věčného života

máš; my jsme spokojeni; víme, že Ty a jedině Ty máš slova věčného života pro tuto hodinu“ (Jan 6, 67-68).

Nemohli to vysvětlit. Nemůžete vysvětlit víru, je to něco, čemu věříte a je to tak spolehlivé, že nic nemůže zaujmout její místo.

Oni věděli, že Pán ve Svém čase, v čase Mesiáše, dokonale splnil napsané Slovo. Co mohli jinak dělat? Nemohli se vrátit do těch chladných, formálních církví, odkud právě vyšli. Řekli: „Kam máme jít, když jsme přesvědčeni, že Ty slova věčného života máš.“

I když to nemohli vysvětlit, tak tomu věřili. Toto vše Ježíš řekl, aby Své následovníky vyplel a aby dostal dohromady Svoji skupinu. A přece bylo ze všech lidí jenom jedenáct, kteří skutečně pochopili, kdo On byl. Věděli, že byl Bohem, samotným Bohem. Nuže moje téma tohoto jitra je, tohoto Boha zjevit nebo odhalit.

Bůh se vždy v každém věku skrýval za „oponou“, ale přece byl Bohem po celý čas. Skrýval se před světem a zjevil se Svým vyvoleným, jako apoštolům v oněch dnech, kteří slyšeli Boha mluvit skrze Krista. V lidské přirozenosti byla vždy touha, vidět Boha ve fyzické podobě. Vždycky toužili vidět Boha. Člověk se pokoušel udělat si podobizny, které by se Mu podobaly. Indové vzývají slunce. V Africe nacházíme různé druhy zvířat, které jsou uctívány. Na Aljašce mají na kůlech vyřezávané bůžky, o kterých se domnívají, že reprezentují Boha.

Kdysi o tom mluvil Pavel na Marsově vrchu v Athénách, a řekl Řekům, že jsou pověřiví ve svém klanění se „neznámému Bohu“. Věděli, že Bůh existuje, avšak neznali Jej. Žádná lidská bytost nemá pravou představu, ale vědí, že něco někde musí být.

Job věděl, že Bůh existuje a toužil s Ním mluvit. Chtěl bych, abyste si všimli, jakou podobu Bůh zvolil, aby mluvil s Jobem. Bůh se skryl a přišel dolů ve vichřici. Věřte, že Bůh stále ještě přichází ve vichřici, aby sám Sebe odhalil?

Zde sedí několik mužů, kteří byli s námi onoho dne, kdy On sestoupil ve vichřici. Bratr Roy Borders, Wood a jiní tam byli. Bylo to na té hoře ve vzdálenosti asi půl míle odtamtud, kde se objevilo sedm andělů.

Den předtím, když jsem byl spolu s bratrem Banks Woodem, mluvil ke mně Pán a řekl: „Vezmi tento kámen a hod' jej do vzduchu a řekni: ‚Tak praví Pán, v okamžiku uvidíte, co se stane!‘“ Zvedl jsem kámen tam, kde jsem stál, na vrcholku hory a hodil jsem jej do vzduchu. Vír, který vyvolal dopad kamene, způsobil, že se zvedla vichřice.

Vidíte, že musíte něco udělat, abyste způsobili, že z toho něco vzejde. Ježíš vzal kus chleba, rozlomil ho a pak tento chléb rozmnožil. (Mar. 6, 41-44). Nařídil dát vodu do stoudví. (Jan 2, 7). Elizeus vzal sůl a dal ji do misky. (2. Král. 2, 20-22). Utál dřevo a vrhl je do vody. (2. Král. 6, 6). Je to něco, co symbolizuje, právě tak, jako zdvižení toho kamene a jeho vyhození do vzduchu. Při dopadu na zem vyvolal vichřici.

Kazatel, který tam byl s námi na honu, stál příští den blízko mne. Řekl: „Dává ti Pán vidění také, když jsi venku, bratře Branhame?“ „Ano, ale obvykle sem přicházím, abych si odpočinul.“ A právě tehdy přišlo vidění. Řekl jsem tomu bratrovi: „Ty máš v oku alergii. Lékaři se to několik let pokoušeli odstranit, ale nesvedou to. Říkají, že o oko přijdeš. Ale neboj se, Pán Ježíš tvoji víru poctil.“ Nato prostě upustil pušku. Řekl jsem mu o jeho matce, co je a co s ní není v pořádku. Odpověděl: „To je pravda.“

Bratr Robertson z této církve byl při tom. Mám za to, že jej všichni znáte. Je to veterán a věděl, co se přihodí. Položil jsem svoji ruku na jeho rameno a řekl: „Bratře Robertstone, buď pozorný, dávej pozor, něco se stane, k něčemu se schyluje.“

Vrátil jsem se tam, kde jsem měl stát a ze vzduchu přišla vichřice, přihnala se ze shora dolů propastí, byla tak mohutná, že vyrvala z vrcholu hory kusy skály 8-10 coulů (1 coul = cca 3cm) v průměru a mrštila jimi 200 m kolem nás. Pak to třikrát tlesklo a ozval se z toho hlas, zatímco ti muži tam stáli. Bratr Wood přišel nahoru a řekl: „To je ono, co jsi mi včera říkal.“

Řekl jsem: „Ano, můj pane, to je ono.“

Řekl: „Nuže, co to má znamenat?“

Řekl jsem: „To je určeno jenom mně, abych to věděl, bratře, protože by to jinak lidi alarmovalo.“

Co Pán řekl, stalo se. Odtáhlo to k severu a za několik dnů to postihlo oceán. Všichni jste viděli, co se stalo kolem Fairbanksu u Aljašky. Bylo to znamení soudu. Vidíte, kdyby to lidé věděli, pak by byli zachvácení panikou. Muselo se to stát tímto způsobem.

Mojžíš si žádal vidět Boha a Bůh mu přikázal, aby šel a postavil se na skálu. Mojžíš stál na skále a viděl Boha jít okolo a Jeho záda byla jako záda muže. Bůh byl ve vichřici.

Mám za to, že jste všichni viděli snímek, který udělali druhého dne na hoře Slunce západu, když jsme u té skály stáli. Tam bylo světlo, Anděl Páně.

Jehova Starého zákona je Ježíš Kristus Nového zákona. ON je tentýž Bůh, jenom ve změněné podobě.

Jednoho dne mi řekl baptistický kazatel v Tucsonu: „Jak můžeš říci, že Ježíš a Bůh je jedna táž osoba?“

Řekl jsem: „Nuže, je to velmi prosté, jen když dáš stranou svoje vlastní myšlení a budeš o tom přemýšlet biblickým způsobem. Jsou to tytéž bytosti. Bůh je Duch a Ježíš je tělo, kterým byl zastřen. Je to jako u mne doma. Mé ženě jsem manželem, své dceři otcem, vnukovi dědečkem. Jsem manželem, otcem i dědečkem. Moje žena nemá vůči mně požadavky jako vůči otci, nebo dědečkovi, má požadavky, jako vůči manželovi. Moje dcera nemá ke mně požadavky jako k manželovi, nebo dědečkovi, je mým dítětem. A přece jsou všechna tři označení určena pro jednu a tutéž osobu. A tak je Bůh Otcem, Synem a Duchem svatým. Je to rozdílné právo

pro každý časový úsek. Bůh zůstává Bohem, ale změnil se sám proměnou Své podoby.

Pozorujte přece, kde v dopise k Filipenským čteme: „Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil toho sobě za loupež rovný býti Bohu, ale samého Sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný jsa lidem učiněn.“ Nuže, řecké slovo vzhledem ke způsobu, podobě, kterého je zde použito, se nazývá en morphe. To znamená, že On se proměnil a že tam bylo něco, co nebylo možno vidět, ale přesto to tu bylo.“ Potom ale, když je to proměněné, to může oko pojmout.

Podobné to bylo u Elizea, když byl v Dotain a jeho služebník nemohl vidět anděly, kteří byli okolo nich. Bůh nepřivedl tyto anděly dolů teprve až v tom okamžiku, ale On proměnil scénu pro služebníka. Najednou byla okolo Jeho proroka hora plná andělů s ohnivými koni a válečnými vozy s ohněm. (2. Král. 6, 13-17).

Vidíte, Bůh proměnil scénu, ale všechny tyto věci tam již byly. To je ono, co chci objasnit. Bůh, který byl vždy, je nyní zde. To jediné, co učinil, když se stal člověkem, bylo, že změnil Svůj vzhled – en morphe. ON proměnil sám Sebe z toho, co byl, v to, co je.

Je to jako ve velkém dramatu, o kterém jsem nedávno mluvil. Když Shakespeare psal tragédii Macbeth pro anglického krále Jamese. Shakespeare sám nevěřil v čarodějnice, ale král v ně věřil, a tak je musel do hry vsunout. Moje dcera Becky účinkovala při předvádění této hry ve škole, kterou nedávno ukončila. Jedna osoba hrála v tomto kuse tři nebo čtyři role. Aby to mohla dělat, měnila svou masku a představovala různé charaktery. Na jeviště pak vystoupila jako zvláštní postava a příště vystoupila jako jiná postava; ale byla to pokaždé táž osoba.

Stejným způsobem se to děje s Bohem. Proměnil se s ohnivého sloupu v Muže, potom se zase proměnil v Ducha, aby si mohl učinit příbytek u lidí. Nyní je to Bůh jednající v lidech tak, jaký skutečně je.

Ježíš Kristus byl Bůh vystupující v člověku. Proměnil se z ohnivého sloupu, který Ho halil, aby byl skryt před národem izraelským v poušti. Mojžíš viděl obrysy Jeho postavy, ale ve skutečnosti byl skryt za ohnivým sloupem, který byl Logosem vyšlým od Boha.

Od letnic se Bůh zjevuje skrze lidi. Vidíte, že jednal v jednom Muži – Ježíši. Nyní jedná skrze lidi, které k tomu účelu zvolil – Bůh v podobě člověka. Proměnil se sám z podoby Boží v podobu muže.

Přišel ve třech jménech, třech jménech Syna. Přišel ve jménu Syna člověka, Syna Davidova a Syna Božího – tři jména Syna.

Nejdříve přišel ve jménu Syna člověka, protože byl prorokem. Nuže, Jehova sám nazval Ezechiele a proroky „synem člověka“ (Ez. 12, 1). Ježíš sám na Sebe jako na Syna Božího nepoukazoval, neboť Písmo přece nemůže být zrušeno. Žádné Písmo nemůže být zrušeno. Každé Slovo tak musí zůstat. Tak tomu věřím. Tak to musí být. Ne proto, že tomu věřím, ale proto, že je to Slovo Boží.

Nuže, jestliže jste si toho na začátku Bible v 1. Mojžíšově všimli, všechny nemoci, starosti, všechn žal a lítost a vše, co kdy člověka potkalo, se stalo, že jedna osoba o jednom slovu pochybovala. Toto vše způsobila nevíra. O tom je podána zpráva v prvních odstavcích Bible.

V poslední části Bible, ve Zj. 22, 18-19 nám tentýž Bůh praví: *„Osvědčuji pak každému, kdož by slyšel tato slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejme Bůh díl jeho z Knihy života a z města svatého a z těch věcí, které jsou napsány v knize této.“*

Slovo za slovem musí být přesně tak, jak je.

Vyjmeme malou část o ženách, které si stříhají vlasy na krátko. Někdo mě kvůli tomu stále znovu a znovu napadá, ale pokud si žena stříhá vlasy, byť jednala sebezbožněji podle své znalosti, je přesto převrácená. Nosí-li šortky nebo jiné nemorální oblečení, je mi jedno, co jinak dělá nebo jak dobře umí zpívat nebo kázat, ona zrušila Slovo i když je to jenom jedno slovo. Vidíte, musí to být každé slovo, nejen každá věta, nýbrž každé slovo.

Bible vlastní výklad nepřipouští. (2. Petr. 1, 20). Musí to být slovo za slovem, jak je to psáno. Musíme tomu věřit a nejenom věřit, ale musíme je žít. Jestliže je neprožíváme, pak také nevěříme; jen to říkáme.

Vraťme se k tomu, co jsem řekl ohledně učedníků. Nemohli to vysvětlit, ale v každém případě tomu věřili. Vydávali svědectví a žili podle toho. Když se od nich odvrátili všichni přívrženci, zůstali se Slovem a věřili Mu. To je přesně to, jak to musíme dělat. To je způsob, jak se to musí dělat. Docela jedno, co dělá někdo jiný, my musíme věřit a potom podle toho jednat.

Pamatujte, On musel přijít jako Syn člověka, protože Písmo svaté říkalo, že Bůh vzbudí proroka jako Mojžíše (4. Moj.18, 15). Proto On nemohl přijít a sám Sebe nazvat Synem Božím, jelikož se s tím nepočítalo pro ten časový úsek. ON byl Synem člověka; prorokoval, aby splnil a zjevil čím byl, že v Něm byly splněny všechny věci, na které Starý zákon v typech poukazoval.

ON ani nezvedl hlavu, když k Němu přišla kananejská žena a volala: „Ach, Pane, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ (Mat. 15, 22). Neměla žádné právo vůči Němu jako k Synu Davidovu, protože byla z pohanů. Neměla na Něho více práva, nežli má moje dcera na mě jako na „manžela“ nebo moje žena na mne jako na „otce“. A přece je to moje dcera a ta druhá moje žena, ale je moje dcera v evangeliu. Ale nemá na mne pozemský nárok jako na otce. Ne, a právě tak málo měla tato pohanská žena právo na Ježíše jako Syna Davidova. Ale slepý Bartimeus je měl, neboť byl Židem.

Musíte právě vědět, jak těchto slov užít. Vzpomeňme na Hattii Wrightovou svého času, ohledně třetí služby! Jistě si vzpomínáte. Ona řekla zrovna to pravé. Musíte říkat správné slovo, správné slovo i našemu Bohu.

ON přišel nejdříve jako prorok, Syn člověka a Jeho vlastní krajané Ho ukřižovali. Potom, když přišel Duch svatý, byl Synem Božím, neboť Bůh je Duch.

ON byl Duchem svatým. Žil po věky církve jako Syn Boží. V Tisíciletém království bude Syn Davida sedět na trůnu Svého otce Davida. ON je nyní Synem Davidovým. Pomyslete jen, jako Syn Boží byl ukázán mimo církev v období Laodicejské církve (Zj. 3, 20-22); a podle Luk. 17, 22-37 bude zase zjeven jako Syn člověka, prorok, který splňuje zbytek Písma.

Místa v Písmu se k sobě hodí dokonale, Syn člověka, Syn Boží, Syn Davidův. Je tímtež Bohem po celý čas. Jenomže proměnil Svoji podobu. „En morphe“. Je to Jeho velké drama a je to On, kdo hraje každou roli. ON přišel jako Syn člověka, prorok a dělal přesně to, co dělá prorok, že dokonce i ona malá žena u studny ve svém hříšném stavu Jej poznala. Řekla: „Víme, že Mesiáš přijde, který slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám toto všechno“ (Jan 4, 25).

Poznala Ho, protože byla předurčeným semenem. Ti ostatní Ho nepoznali, protože v nich nebylo nic, skrze co by Jej mohli poznat. Od počátku byli v hříchu. Pak přišel v podobě Syna člověka v reformačních časech Luthera a Wesleye. Potom vidíme, že všechno zfušovali (právě tak, jako to udělali Izraelité), až se opravdu zjevil v posledních dnech v letničním časovém období jako Duch svatý a tu Ho odmítli. Udělali totéž, co Izrael.

Co On dělá nyní? Přichází jako Syn člověka. Potom přijde jako Syn Davidův. Vidíte nyní, jak jsme tomu blízko? Syn člověka, Syn Davidův, Syn Boží. V posledních dnech bude zjeven jako Syn člověka podle Mal. 4, 5-6 a zbytek všech předpovědí, které se mají stát v této hodině. ON již nejedná s církvemi, když Jej vyobcovali, nýbrž On stojí venku a klepe na dveře, protože uvnitř je předurčené semeno a On je musí vyvést. Bůh se jako člověk zřekl sám Sebe.

O posledních dnech je psáno u Joele 2, 28, kde On říká: „*I stane se potom, že vyleji Ducha Svého na vseliké tělo...*“ Musíte si pozorně všimnout těchto slov, neboť v angličtině mají někdy dvojí význam. Právě tak, jako když říkáme „Bůh“. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Ale ve skutečnosti to znamená: „Na počátku stvořil Elohim ...“ Anglické slovo pro Elohim je Bůh; ale ve skutečnosti to tak není, neboť na slovo „Bůh“ se může vztahovat všechno možné. Za boha můžete prohlásit nějaký idol, můžete udělat boha z piana, můžete si udělat boha z lecčehos, ale tak to není se slovem „Elohim“. Znamená „Sám jsoucí“ (Věčnějšoucí). Piano nemůže být samo existující. Neexistuje nic, co by mohlo být samostatně existující. Slovo Elohim znamená „Ten, který vždy existoval“.

Tam, kde je psáno, že sám Sebe zmařil nebo byl vylit, máme za to, že to má co společného s vydáváním, že něco vyšlo, co bylo jiné než On. Ale řecké slovo „Kenoo“ neznámá, že ze Sebe něco vydal tak, že by odpadlo Jeho rameno nebo vypadlo oko; ale znamená to, že se proměnil. Vlíl se do něčeho ... Amen! ... do jiné podoby, do jiné masky. Neznámá to, že z Něho vyšla jiná podoba, zvaná Duch svatý, ale byl to On, On sám. Amen! Pochopili jste to?

ON se vlil do lidí. Kristus ve vás. Jak krásné, jak podivuhodné pomyšlení, jak se Bůh sám vlévá do lidské bytosti, do věřícího. To byla část Jeho dramatu, toto udělat. Bůh – celá plnost, plnost Božství tělesně byly v této osobě Ježíše Krista. ON

byl Bůh a to jediný Bůh, ne třetí osoba nebo druhá, On byl ta Osoba. Bůh zahalený v lidském těle (mase).

„A bez odporu veliké je tajemství pobožnosti, že Bůh je zjeven v těle, ospravedlněn je v Duchu, ukázal se andělům, kázán pohanům, uvěřeno Jemu na světě, vzhůru vzat je ve slávu“ (1. Tim. 3, 16). „BŮH“ se vztahuje v Bibli na původní Elohim. Neboť Elohim se stal masem (Kral. Bible: tělem) a my jsme se Jej dotýkali. Elohim se skryl v lidském mase. Velký Jehova, který všechno naplňuje, čas – a je nade všechno, se stal člověkem a my jsme se Ho dotýkali.

To je Jeho cesta, Jeho drama, způsob, jak On vystupuje, aby se nám zjevil jako jiná osoba.

My jsme smrtelní, to On ví. Můžeme chápat a rozumět jen jako smrtelné bytosti. Naše vědomosti dosahují jenom tak daleko, jak nám to dovolují naše smysly. Ostatní musíme přijmout skrze víru. Musíme říci, že Bůh je, ať Ho vidíme nebo ne. Na každý pád tomu věříme. Ať něco je nebo ne, věříme tomu přesto, protože Bůh to tak řekl.

Je to jako s Abrahamem, který nemohl vidět zaslíbeného syna, protože na Sáře nebyly viditelné žádné známky těhotenství. Ne! Dokonce ani obnovení menstruace. Bůh přesto řekl, že to tak bude. Jejich život byl umrtven, životní míza vyschla, ale přesto Abraham nepochyboval v nevíře o Božím zaslíbení, nýbrž sílil ve víře a dal Bohu čest, věda, že Bůh je s to splnit vše, co zaslíbil.

Stejným způsobem musíme Slovu věřit dnes. Jak se to má stát? To nevím, ale Bůh řekl, že to tak bude, to stačí.

Kdo je ta velká neviditelná osoba? Před koncem, nežli přišel syn, sestoupil k Abrahamovi Bůh sám v podobě člověka. Jednoho dne Jej viděl Abraham ve světle. Viděl Jej ve viděních. Slyšel Jeho hlas a měl mnoho zjevení; ale nežli přišel zaslíbený syn, viděl Jej v podobě člověka, se kterým mluvil a Jemuž předložil jídlo a pití. Bůh sám skrytý v lidském těle.

To byla část cesty Boží. Takto se nám zjevoval. Zjevení věčného Slova – Bůh, Jehova se stal tělem (masem) právě tak, jak je psáno v Jan 1, 1. Na počátku byl Slovem, a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Na počátku byl Elohim, a Elohim se stalo Slovem, a to Slovo byl Elohim, a to Slovo se stalo Elohimem.

Vidíte, je to stále totéž, prostě se to rozvíjí. Právě tak jako vlastnosti – vlastnost je vaše myšlenka. Bůh na počátku – ten Věčný – nebyl ani Bohem. ON byl Věčným. Bůh znamená předmět vzývání, ale tím ještě nebyl, neboť dosud zde nebylo nic, co by se Mu klanělo. ON byl Elohim, věčně jsoucí, ale byly v Něm myšlenky. Předsevzal si nabýt podoby, proto vyslovil Slovo a to Slovo se stalo tělem.

To je celý obraz od 1. Mojžíšovy až ke Zjevení. Zde nikde není chyba. Je to Elohim, ztělesněný, takže bylo možné se Ho dotýkat a my Jej můžeme pociťovat. V Tisíciletém království to bude Elohim sedící na trůnu se všemi Svými okolo Sebe – těmi předurčenými před ustanovením světa.

Vzpomínám si na muže, který je zvonařem. Každý zvon se musí lišit zvukem od druhého a proto, ačkoli používá stejný materiál pro všecky, mění množství železa, oceli, mědi atd., aby měl každý jiný zvuk.

Totéž udělal také Bůh. Udělal z tohoto toto a z onoho tohle a opět z tohoto ono, až obdržel přesně to, co si usmyslil. A tak také přišel dolů. Bůh se sám odhalil z ohnivého sloupu, skrze proroky a do Syna Božího, neboť byl Bohem.

Je tímtež Bohem, který všechno zjevuje od dokonalosti k dokonalosti, od slávy k slávě. To je cesta, kterou jde obec. Po věky se zjevoval skrze Svě proroky, a ti byli nejen proroky, byli bohové. To řekl On. Co řekli, bylo Slovo Boží. Byli tělem, ve kterém byl skryt Bůh.

Ježíš řekl: „Jak mě můžete zatratit, když říkám Syn Boží jsem, když přece Zákon říká, že ti, ke kterým se stala řeč Boží, byli nazváni bohy?“ (Jan. 10, 34-36).

Bylo to tak, že Bůh přijal tvářnost muže v muži zvaném prorok. Slovo Boží přišlo k tomuto muži, proto to nebyl ten prorok, protože prorok byl jenom schrána, ale Slovo byl Bůh. Lidské slovo by tak nejednalo, jako to činilo toto Slovo. Vidíte, co míním? Nemůže jednat stejným způsobem. Ale částečně to byl Bůh. ON byl Slovo v podobě člověka. Nezměnil Svoji přirozenost, změnil jen Svoji podobu. V Žid. 13, 8 stojí psáno, že On je tentýž včera, dnes i na věky. Tím způsobem nezměnil Svoji přirozenost, když přišel, neboť prorokem již byl vždycky po všechny dny. Je stále tentýž – Slovo, Slovo, Slovo.

Je to stejné, jako když jsem se já změnil z manžela v otce, když se narodilo naše dítě. Když se narodilo vnouče, stal jsem se dědečkem. Ale proto jsem se nezměnil, jsem stále ještě stejný.

Přirozenost nás právě tak promění z mladého muže v muže středního věku a posléze ve starého muže. Změníte jenom tvar. Nemůžete sem nahoru přivést mladého hochy a tvrdit, že je dědečkem. Nemůže jím ještě být, neboť jeho tvar musí být změněn. Po několikaleté proměně se však z něho stane dědeček, ale po celý čas zůstane stejnou osobou.

Tak se zjevuje Bůh sám Svému lidu. Ve věku ohnivého sloupu se Bůh zjevoval Svému lidu. V časovém období Ježíše zjevoval Sebe Svému lidu. Ve věku Ducha svatého, jako Syn Boží, Syn Davidův, zjevuje se tímto způsobem Svému lidu, dávaje se poznat Svému lidu, a dává najevo, že se za něčím skrývá.

Pozorujte, On se sám pokaždé zjevuje stejným způsobem nebo v téže přirozenosti. Bůh byl skryt v Ježíši, aby dokonal dílo spasení na kříži. Bůh nemohl zemřít jako Duch, protože byl věčný; proto musel na Sebe vzít podobu, aby podstoupil smrt. Skutečně zemřel, ale to nemohl ve Svě Božské formě udělat, musel to udělat v podobě Syna, jako Syn člověka.

Potom, když se vrátil o letnicích, přišel opět jako Syn Boží. Vidíte nyní, co míním?

Musel se narodit v lidském těle, ovšem ne skrze sexuální žádost, což opět potvrzuje naši výpověď' ohledně semene hada.

Pozorujte život proroků v různých dobách. ON musel být více než prorok; aby toto mohl být, musel se narodit z panny. Musel být narozen z panny, aby mohl sejmut kletbu z lidí. Byl protijedem. Právě proto, že to druhé bylo zplozeno sexem, (vzhledem k semeni hada). ON toto dokázal Svým vlastním zrozením, neboť nepřišel skrze sexuální žádost, nýbrž skrze zrození z panny. Potom, v této části dramatu, který On hrál, změnil podobu z Jehovy na Ježíše, aby dokončil dílo spásy na kříži golgatském.

Jak je psáno v Jan. 12, 21 přáli si Řekové vidět Ježíše a řekli: „Pane, chtěli bychom vidět Ježíše.“ Řekové byli velcí, učenící muži. Měli velikou úctu k Bohu, když Pavel kázal na Marsově vrchu. Byli ve světě v popředí ve vědě a výchově. Byli velkým národem; ale jejich vzývání a jejich víra spočívaly na mytologii.

Byli tak vzrušeni mužem, který uzdravoval nemocné a předpovídal věci, které se měly stát, takže přišli, aby Jej viděli. Nuže, dávejte dobrý pozor, nenechte si to ujít! Když přišli, řekli Filipovi: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ A tak je přivedl Filip a jiný učedník tam, že mohli Ježíše vidět.

Nyní dobře pozorujte, jak jim Ježíš odpověděl, neboť přišli, aby viděli, kdo On byl, ale nemohli Ho vidět. Viděli postavu, ale On byl ve Svém chrámu. Bůh byl ve Svém chrámu, zahalen v lidském mase.

Ježíš jim řekl: „Zrno pšeničné, když nepadne do země a neumře-li, samo zůstane, umře-li pak, mnohý užitek přinese“ (Jan 12, 24). „Přišla hodina, aby byl Syn člověka oslaven, a On musí tuto zemi opustit. Ledaže přijde tato hodina, jinak nebudete s to to vidět.“

Proč nemohli vidět Ježíše? Byl skryt. Bůh byl zahalen. Řekové chtěli Boha a zde byl; ale oni Jej vidět nemohli kvůli schránce z masa.

Právě tak je to dnes. Nemohou Jej poznat pro závoj, který mají přes obličej.

Nerozuměli tomu, jak a proč Jej nemohli vidět. Tam stál Muž, přišli, aby Ho viděli a co viděli, byl Muž. Vidíte, nemohli vidět Boha, protože Bůh byl pro ně skryt. Toto si pamatujte! Bůh byl skryt v Muži! Mohli říci: „Nikdo nemůže tyto věci činit, ledaže je Bůh s ním. A přece zde stojí Muž a jsou skrze něho zjevovány skutky Boží.“ Vidíte, nemohli rozumět tomu, že Bůh byl skryt v člověku, jak to bylo vždy.

Bůh byl v lidském chrámu. Nyní buďte velmi pozorní! ON je tentýž včera, dnes i na věky. Bůh skrytý, sám Sebe skrývající před světem, skrytý v lidské bytosti. Ti Řekové řekli: „Rádi bychom Jej viděli.“

Ježíš řekl: „Zrno pšeničné musí zapadnout a zemřít.“ Musíte nechat zemřít všechny své představy. Musíte se oprostít od všech vlastních myšlenek.

Učedníci nebyli s to vysvětlit, co jim řekl Ježíš o jedení Svého těla a pití Své krve, ale oni byli odumřelí svým vlastním myšlenkám. Byli mrtvi vůči principu. Hledíce na Krista, byli umrtveni. Docela jedno, jak přemoženě vypadali, ale oni věřili za každou cenu. Viděli na tomto Muži, který s nimi jedl a pil, rybařil a spal,

jenž se narodil na zemi, mluvil s nimi, oblékal se jako ostatní, že byl Bůh. Ale Řekové Ho nemohli vidět, protože byl před nimi skryt v lidském těle.

Bůh zahalený do lidské postavy se vzdálil jejich zrakům. Mohli vidět jenom Muže, ale ti předurčení mohli vidět Boha. Jeden viděl Muže, druhý viděl Boha. Byl to Bůh skrytý v lidské bytosti. Oba byli správní. Ale víra je to, co nevidíme a přesto věříme. ON byl v tomto mase a to maso bylo tím závojem. Opona se roztrhla, aby Bůh mohl být zjeven.

Ve Starém zákoně, když Bůh seděl na trůnu milosti, byl před lidmi skryt oponou. Amen! Tato opona zakrývala Boha. Věděli, že Bůh tam byl, ačkoli Jej vidět nemohli. Onen ohnivý sloup se jim už nikdy nezjevil. Všimli jste si, že potom, co se ohnivý sloup odebral za oponu, se znovu nezjevil, až když byl v Kristu Ježíši? Bůh byl skryt.

Když stál zde na zemi, řekl: „Já jsem přišel od Boha a jdu zase k Němu.“ Potom, po Své smrti, pohřbu a zmrtvýchvstání, když byl Pavel na cestě do Damašku, se tentýž ohnivý sloup opět zjevil. Co to bylo? Ohnivý sloup vystoupil z úkrytu za oponou. Nejdříve byl za oponou; nuže, za čím byl? Za oponou. Když opona, kterou byl zahalen, byla ve dni ukřižování roztržena, ukázal se úplně trůn milosti.

Nuže, Židé nemohli pochopit, jak Bůh mohl učinit milosrdenství s hříšným a zkaženým národem jako jsme my. Nemohli vidět toho, jenž prokazoval milosrdenství, protože byl skryt. Byl za trůnem milosti, na vnitřní straně, kde visela dolů opona, která Jej zakrývala. Než se toto stalo, znamenalo to pro každého, kdo šel za oponu, náhlou smrt.

Ó, vezměme z toho okamžitě ponaučení, můžeme-li je přijmout! Jít za tuto oponu ... Jeden z kněžských synů se o to kdysi pokusil a musel zemřít. Nechod'te za oponu!

Až do té doby ještě nebylo spasení, všechno, co je částečně, není ještě celou věcí. Hřích byl přikryt, ale nebyl ještě odpuštěn. Odpuštění znamená, odloučení od toho, odčinění. Krev ovcí a koz to nemohla způsobit. Proto byl Jehova skryt za oponou. Člověk by byl padl mrtev, kdyby se byl pokusil jít za tuto oponu, kde On přebýval. Při ukřižování však, když Ježíš, jenž byl tím skrytým Bohem, tam na Golgatě zemřel, seslal Bůh oheň a blesk roztrhl tuto oponu od shora dolů, takže se celý trůn milosti jasně a viditelně ukázal; ale oni byli slepí, aby to viděli.

Jak řekl i Pavel: „Když je čten Mojžíš, tak je na jejich srdcích zástěra.“ Ó bratře, sestro, to je ono, co činili Židé, když byla opona roztržena a Bůh viditelně a jasně vystoupil, tam, když visel na kříži. Byl jasně viditelný, ale oni Jej vidět nemohli. Je možné, že pohané dělají totéž? Ó Bože, oni měli církevní období Syna Božího, ale denominace, tento závoj tradic, který máme od letnic, je roztržen. Lidé říkali: „Dni zázraků jsou pryč.“ Bůh tento závoj odhalil, církevní tradice byly roztrženy a učiněny jasně viditelné a oni jsou připraveni Jej zase křižovat. Odhalený Bůh jasně viditelný.

Měli Jej tam vidět, jak tam stál, ale On byl moc jednoduchý. Byl obyčejným mužem. Když tam tento muž stál, řekli: „Jakou školu navštěvoval?“ Ale pomyslete

přece, když Jeho tělo probodlo kopí a duch Jej opustil, sjel do chrámu blesk a roztrhl oponu, byla obětní schránka v chrámě převrácená. Co to bylo? Tam na Golgatě visel náš Bůh a oni byli slepí, aby to viděli, ačkoli to bylo jasně ukázáno. Proč? Jsou slepí.

Nato přišel k Pavlovi a potom k Petrovi do vězení jako ohnivý sloup. Ale v posledních dnech má přijít zase. Ohnivý sloup musí opět přijít, aby zjevil Syna člověka a vydal Slovo života. Tradice budou smeteny. Denominace budou zbořeny. Není nic, co by to mohlo zadržet.

Který Duch toto způsobí? Právě tak, jako to bylo v prvním čase. Hled'te přece, co Bůh činil ve dnech Eliáše a ve dnech Jana Křtitele. Považte přece, co řekl prorok: „A nemyslete, že si můžete říkat: ‚Otce máme Abrahama,‘ neboť pravím vám, že může Bůh z kamení tohoto vzbudit děti Abrahamovi“ (Mat. 3, 9). Můžete vidět, co říká: „Neříkejte, já patřím tam nebo onam, že by to něco znamenalo.“ Bůh může zvednout závoj a ukázat, kdo On je. Pozorujte nyní ten závoj, když bude stržen.

Vidíme v Písmu, že byl čas, kdy vejít za oponu znamenalo náhlou smrt. Nyní je ale smrt – nejít. Amen! Když nemůžete prolomit závoj tradic, tento denominační val, abyste viděli Boha v Jeho moci, znamená to smrt. Dříve to byla smrt, když se vešlo, nyní je to smrt, když zůstanete venku, neboť trůn milosti je jasně ukázán. Opona je roztržena. Gloria našemu Bohu!

Jak mohl mít Bůh milost s takovými zkaženými hříšníky, jako jsme my, to je tajemství, neboť se sám skryl; a nyní je v plné viditelnosti zjeven Svým Slovem. Je to stále Slovo, jež je Bohem. Je to Slovo, které vše otevře.

Kdyby lidé znali Slovo Boží, pak by viděli trůn milosti ve dni, když Ježíš zemřel. Kdo byl tento Muž? Oni by poznali, kdo On byl. Proč je opona roztržená? Pamatujte na to, jít za oponu znamenalo smrt, proto to ovšem nikdo nepoznal. Mojžíš viděl Jeho postavu. Byla to záda Muže, kdežto zde na Golgatě, to byla zkrvavená záda. A přec to byl tentýž Muž. Bůh jim chtěl ukázat, kde byl.

Bůh jim chtěl ukázat trůn milosti, proto byla opona v chrámě roztržena od shora až dolů rukou Boží a to ukázalo Boha v jasném pohledu. Byl to Ježíš Kristus, visící na golgatském kříži, trůn milosti; ale lidé byli příliš slepí, aby to poznali.

Nyní se to musí opakovat. O letnicích přišlo Slovo v podobě Syna Božího, ale oni začali organizovat v Nicei, v Římě. Odtamtud to šlo k metodistům, baptistům, presbyteriánům, letničním, atd. Jsou to organizované tradice lidí, až již nevědí, kde stojí. Ale sláva našemu Bohu, On zaslíbil, že nám v posledních dnech Své Slovo ukáže v jasné viditelnosti a otevřeně je vyloží.

Kdyby znali Slovo Boží, pak by věděli, kdo byl Ježíš. Dnes je to právě takové. Kdyby lidé znali Slovo Boží, pak by také poznali hodinu, ve které žijeme a co se stane v našem čase; ale oni se zdráhají na základě svých tradic dát sluch Slovu Božímu.

Dalo by se předpokládat, že Židé skutečně mohli vidět, co se v jejich čase odehrává, neboť opona byla roztržena a zcela zjevně v tom bylo možné poznat

účel, že tato opona byla nyní rozdělena. Jaký smysl má toto probuzení, které probíhá právě v tomto okamžiku? Zdaří se? Bude pozeňnané? Nedám ani trochu na všechny ty napodobeniny nebo všechno, co se ještě objeví, neboť rozpomeňte se na to, že i pod Mojžíšem byl smíšený zástup.

Co je tím způsobeno? Jehova sám ukáže rozdíl mezi právem a bezprávím; zda to jsou metodisté, baptisté či presbyteriáni, kteří jsou v právu. „*Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář*“ (Řím. 3, 4). Slovo Boží je správné. Bůh nepotřebuje vykladače, neboť On působí Svůj vlastní výklad. Zjevuje Své Slovo, to je výklad. Bůh se odhaluje uprostřed nás. Vidíme Jeho velkou ruku, která všechny tyto věci zjevuje.

Je mi uloženo přinést poselství o tomto tématu a zjevit, jak si musíme všimnout ruky Boží v tom, co činí a jak to před námi rozvíjí.

Lidé říkají: „To je nesmysl“ - „To je fanatismus“ - „Za tím nic není“ - „To je Belzebub“ - „Je to od ďábla“ - „Je to věštění.“ Vidíte, to stejné říkali o Ježíšovi.

Ó církvi, kazatelé evangelia a vy, kdo čtete tyto spisy, nemůžete poznat den, ve kterém žijeme? Nemůžete poznat hodinu, ve které jsme, když se Bůh sám zjevuje? Hleďte přece, jak On vzal tuto chrámovou oponu, roztrhl ji na dva díly, aby měli příležitost poznat Boha jasně viditelného ...

Přese všechno byli příliš slepí, aby to poznali. ON činí dnes totéž, když drží Své Slovo přesně před našima očima, právě tak, jak to zaslíbil.

Víte, co bude dělat církev z pohanů? Totéž, co dělala církev židovská. Církev je příliš slepá, než aby poznala, o co jde, ale bude to na jejich srdcích, právě tak, jako to bylo v oněch dnech. Musíte vejít skrze oponu.

Jak se Bůh mohl slitovat na těmi, kteří odmítli? Pomyslete přece, co to bylo? Bůh zjevil, co bylo za oponou - Slovo. Slovo bylo zastřené, kde však bylo? Bylo v truhle smlouvy. Bylo to Slovo, co měla skrýt opona. Ježíš je tím Slovem a stále ještě jím je.

V dnešní době je Slovo opět zastřeno závojem tradic. Když tradice říkají, že to tak není, právě pak Bůh dokazuje, že je to správné a přinese to před celý svět zářící, jako slunce. Přesto selhávají a nepoznávají to. Bůh jim buď milostiv. Budeme-li porovnávat, je to tak, jako když Mojžíš vystoupil v přítomnosti Boží se Slovem Božím pro ono časové období. Ted' dávejte pozor! Nenechte si to ujít.

„Když Pán sestoupil na horu Sinai, na vrch hory, povolal Mojžíše na vrch hory, a Mojžíš vystoupil na horu. I řekl Pán Mojžíšovi: sestup, varuj lid, ať nevtrhují k Pánu, chtějíce Ho vidět, aby jich nepadlo množství“ (2. Moj. 19, 20-21).

Mojžíš přichází z přítomnosti Boží. Vešel do tohoto Slova. Slovo bylo napsáno a on byl přítomnosti Boží s tímto Slovem. Měl Slovo pro onen věk. Víte přece, že existuje Slovo pro každý věk církve. Když Mojžíš sestupoval, jeho obličej zářil (2. Moj. 34, 29). Vidíte, Slovo bylo v něm, připraveno, aby bylo zjeveno. Pravdivé Slovo bylo připraveno, aby bylo vydáno lidu. Bůh je napsal a bylo s Mojžíšem.

Mojžíš měl pro ně Slovo. Měl živé Slovo. Bylo jen zakryto, zahaleno. Mojžíš musel zahalit svou tvář. Proč? Protože měl Slovo. Amen. Až do zjevení musel zůstat Mojžíš zahalen. Nuže, pamatujte na to, když Slovo bylo zjeveno, stal se Mojžíš zase Mojžíšem; ale pokud bylo Slovo v něm, čekajíc, aby bylo vyřčeno, potud byl Bohem. Nebyl již Mojžíšem. Měl Slovo Pána pro onen věk. Nic se mu nemohlo stát, až když toto vše pominulo. Měl ono Slovo v sobě. Z toho důvodu museli lidé odvracet své tváře od něho, když přišel. Nemohli tomu rozumět, ale on byl proměněn. Byl jinou osobou. Přišel s oním Slovem; a Bible říká, že si zastřel tvář, neboť měl Slovo a jemu bylo dáno Slovo pro lid.

Vidíte tedy, když Mojžíš – ó bratře, vy se nad tím urazíte, ale jak říká Pavel v 2. Kor. 3, 13-18, že když musel Mojžíš svou tvář zakrýt jen proto, že sláva, která spočívala na jeho tváři byla tak veliká, že oslepovala lid, oč více to činí nyní?

Považte, to byla přirozená sláva, neboť to byl přirozený zákon, který byl pomíjející.

Duchovně oslepení lidé! Ta sláva musela pominout, ale tato sláva je nepomíjející. Mojžíš měl tělesný zákon odsouzení. V zákoně nebyla žádná milost, jenom odsuzoval. Nebylo odpuštění. Zákon jim řekl, co byli, ale toto zde vám dává cestu ke svobodě.

Když je Slovo odhaleno, ó, jakou tvář bude mít? Musí zůstat zahaleno. Pozorujte, Duch je zahalen v lidském těle – chrámu.

Mojžíš mluvil přirozená slova, zakryt přirozeným závojem. Nuže, Pavel mluví v 2. Kor. 3, 6 v tom smyslu o slovu Ducha, „nejsme služebníci podle litery zákona, ale zdatní služebníci podle Ducha.“ To znamená, že Duch vezme literu a obživí ji. Co měl Mojžíš, byl jen zákon. Když se na to člověk dívá, říká to: „Nesesmilníš, nepokradeš, nebudeš lhát, neučiníš to nebo ono.“ Mojžíš na to musel hledět, ale toto je Duch, který přichází na zaslíbené Slovo pro toto časové období, přináší je a zjevuje, ne dvě kamenné desky, nýbrž přítomnost živého Boha. Ne mystická myšlenka nebo něco vymyšleného, nýbrž skutečné zaslíbení Boží, zjevené a oznámené před našima očima.

Jakým závojem je toto skryto? Pod zákonem. Bylo to tak mohutné, viděli sjíždět Jehovu v ohnivém sloupu na horu a On otrásal zemí. Kdyby se byl někdo k té hoře přiblížil, musel by zemřít. Bylo to tak mohutné, že i Mojžíš řekl: „Lekl jsem se, až se třesu.“ Když tenkrát otrásl Bůh jenom horou, tak tentokrát otřese nebem i zemí (Žid. 12, 21-29).

Když ono bylo zahaleno přirozeným závojem, tak toto je zahaleno duchovním závojem. Nepokoušejte se hledět na to přirozené, vnikněte do Ducha a potom hleďte, kde jste a poznejte hodinu, ve které žijete. Je to nyní srozumitelné?

Je to duchovní závoj, který je v dnešní době nad lidmi rozprostřen. „Já jsem metodista, jsem tak dobrý, jako každý jiný. Jsem baptista. Jsem letniční.“ Nevidíte, že je to závoj tradic, který vám zakrývá Boha? To je ono, co vás zdržuje, že nemůžete přijmout toto poselství. Ó, vy říkáte: „Jásám, skákám nahoru a dolů!“

Ale to On neřekl. Řekl: „Každé slovo.“ Eva věřila též každému slovu, vyjma jednoho. Musí to být plné Slovo Boží, zaslíbení této hodiny zjevené.

Jednou za mnou přišel baptistický kazatel z Arizony a řekl: „Bratře Branhame, jedno mám proti tobě. Pokoušíš se lidi vést k tomu, aby věřili, že jsou v nějakém apoštolském období a přivést je k tomu, aby žili jako za dnů apoštolů, ale apoštolské časové období skončilo.“

Zeptal jsem se: „Je to tak?“

Odpověděl: „Ano!“

Zeptal jsem se: „Kdo vedl slovo v oněch dnech?“

Odpověděl: „Dvanáct apoštolů na vrchní sni.“

Řekl jsem: „Pak byl Pavel z toho vyloučen. O letnicích vedl slovo Petr a když viděli působit Ducha svatého, řekl: ‚Vám zajisté zaslíbení to svědčí, a dětem vašim, i všem, kteří daleko jsou, kterážkoli by povolal Pán Bůh náš.‘“ (Sk. 2, 39).

Jestliže Bůh stále ještě povolává, pak pro dnešek platí totéž. Kdy potom přestalo apoštolské období? Apoštolské období přestane tehdy, když Bůh přestane povolávat.

Řekl jsem: „Petr řekl, že to nebude mít konce. Ty nyní říkáš, že to přestalo. Kdy?“

Odpověděl: „Nic ve zlém.“

Odpověděl jsem: „Můj pane, mně to nic nedělá.“ Na to neřekl ani slovo. Vzal prostě svůj klobouk a odešel.

Potřebujeme Slovo, abychom mohli jednat tak, jak Ježíš odpověděl Satanovi: „Psáno jest.“ Petr řekl, že totéž apoštolské pozhánání je pro každého, koho povolá Bůh. To je Slovo Boží.

Bůh, Slovo zahalené do lidského masa, bylo zahaleno také v Mojžíšovi. Byla v něm přítomnost Boží. Byl tak dokonale s tím slovem v sobě, že musel zastřít svůj obličej. Byl potvrzeným prorokem, který Slovo rozvíjel a předával lidu. „Neučiníš, nebudeš činit ...“ Bůh se musel zahalit v člověku, aby předal Slovo oné generaci, nebo Slovo by bylo i tzv. povolání oslepilo. Lidé, kteří byli tam venku na poušti, ten pohled nemohli snést, ve 2. Moj. 20, 19 je o tom zpráva. Řekli: „Nechť s námi mluví Mojžíš, nechť nemluví s námi Bůh.“

Vidíte nyní, proč se ohnivý sloup nezjevuje veřejně příliš často? Bůh řekl: „JÁ to učiním. Proroka vzbudím z jejich středu a ten jim přinese Slovo.“ Přišel právě tak, jak On to řekl. Potom řekl: „Nuže, Mojžíši, když chtěli vědět, co je Slovo, zjevil jsem se ti v hořícím keři, přijdu dolů a zahalím horu ohněm. Potom poznají, že jsi mluvil pravdu. JÁ se zjeví s ohněm ve stejném způsobu a potvrdím tvoji službu a ospravedlním.“ To je jinými slovy to, co On řekl Mojžíšovi.

Bůh řekl Mojžíšovi: „Nyní tě oslavím před celým národem. Řekl jsi jim, že jsem se s tebou potkal v hořícím keři. Nyní před nimi sestoupím ve stejném ohni, aby lidé poznali, že jsi jim nelhal.“ ON to může vždycky vědecky dokázat, přejete-li si to. Když Jehova začal hřmít, řekl lid: „Ó ne, ó ne! Nechť k nám nemluví Jehova,

nebo zemřeme!“ Vidíte, On musel zůstat zahalen. Tak se Bůh zahalil v Mojžíšovi, dal mu Slovo a Mojžíš sestoupil a mluvil Slovo Pánovo se zastřeným obličejem. Jehova zahalený v postavě proroka.

Bůh řekl, že k nim již tímto způsobem nebude mluvit. (2. Moj. 20). Chtěl k nim mluvit již jen skrze proroka. To je jediná cesta, jak od té doby bude mluvit. To souhlasí. Nikdy jinak! ON nelže.

Všimněte si nyní, že to byl jen Mojžíš, který měl Slovo. Nebyla to žádná skupina, která by sestoupila k lidu, nebyli to farizeové, saduceové nebo jiná sekta či skupina. Byl to Mojžíš. Bůh měl jen jednoho muže, nemůže použít dva nebo tři muže rozdílné mysli. Bere jen jednoho muže. Mojžíš měl Slovo, jenom Mojžíš sám. Ani Jozue je neměl, nikdo jiný. Amen!

Jozue byl generálem. Velel armádě, byl věřící, křesťan, ale prorokem byl Mojžíš. Byl obzvláštním prorokem té hodiny. Poznáváte, že Slovo nepřišlo k Jozuovi, dokud nebyl Mojžíšův čas u konce? Bůh jedná jenom s jedním mužem v jednom čase. Bůh je jen jeden. Jenom Mojžíš měl Slovo, ne nějaká skupina.

Vidíte, že Bůh varoval lid, aby se žádná osoba nepokoušela následovat Mojžíše skrze závoj. Každé napodobení bylo vyloučeno; ať to byla žena, muž, kněz nebo kdokoli jiný, ať sebevíce nábožný nebo ctěný. Varoval je. „Nechť přijde Mojžíš sám.“ Když nějaký člověk nebo zvíře přestoupili jen hranici hory, byli na místě usmrceni.

Nikdy tímto zastřením nepronikejte. Tento závoj patří jenom jedné osobě. Jednou v roce jen jeden muž k tomu určený a všem požadavkům vyhovující směl vejít do chrámu za oponu. Nevešel tam, aby přinesl Slovo, nýbrž aby obětoval krev. (Žid. 9). Byl to jenom jeden, kdo mohl vejít. Každý jiný by musel zemřít. Dnes musí zemřít duchovně. Dnes je to duchovní opona, tenkrát to byla přirozená opona. Ale přece se opovažují vejít rovnou za oponu. Můžete jim to vysvětlovat, ale oni říkají: „Ó, já to vím, ale ...“ A jdou přece; nu dobrá, něco takového může znamenat jen jedno.

Vzpomeňte si, poslední rána v Egyptě před vyjitím byla smrt. Poslední soužení zde na zemi bude duchovní smrt. Pak budou spáleni a musí se navrátit do prachu. Spravedliví ale pak budou chodit po jejich popelu. „Pošlapáte bezbožné, takže budou jako popel pod vašimi nohama v den, kterýž Já učiním, praví Pán zástupů,“ (Mal. 4, 4).

To poslední bude duchovní smrt, odmítnutí Slova. Pozorujte, Bůh varoval, aby se nikdo nepokoušel následovat Mojžíše do této ohnivé opony. Mojžíš musel být zahalen. Mojžíš vešel do ohnivého sloupu a když vešel a vyšel, byl zahalen. Vešel a nechal za sebou tradice starších. On ohnivý sloup viděl, ale nyní do ohnivého sloupu vešel a vyšel ven zahalený. Boží Slovo zůstalo zahaleno v jednom muži.

Bůh varoval, aby se o to nikdo kromě něho nepokoušel. Nikdo se nesměl opovážít to ztělesnit anebo napodobit. Měli to nechat být. Ať to byl kněz, svatý muž, kardinál, biskup nebo kdokoli, jestliže by se pokusil vejít za oponu, musel zemřít. Bůh je varoval. Nechce žádné napodobitele. Jeho Slovo je zjeveno

jednomu. Vždy to tak bylo. V každém věku přišel jeden prorok se Slovem Božím, pokaždé, jak to čteme v celém Písmu svatém Slovo přichází jenom k jednomu proroku. V každém věku je to stejné, i v církevních časových obdobích, od prvního až k poslednímu. Jiní mají své místo, to souhlasí, ale nepřibližujte se k ohnivému sloupu.

Jaké lekci se zde učíme? Každý chtěl být Mojžíšem. Vzpomeňte si, co řekli Dátan a ostatní tam na poušti: „Nuže, Mojžíši, okamžik, příliš si dovoluješ. Tady jsou ještě jiní muži, které Bůh povolal.“

To byla pravda. Každý jednal chvályhodně, když zůstával v družině. Ale když se někdo pokusil vystoupit a zaujmout Mojžíšovo místo, které mu Bůh propůjčil, předem určil a ustanovil, pak přišel oheň s nebe a země se otevřela a na místě pohltila ty dotyčné. Mějte se na pozoru! Buďte jen dobrými a pobožnými křesťany, kteří věří Slovu. Nepřibližujte se ohnivému sloupu.

Jaká to lekce! Když se na počátku Bůh Mojžíšovi zjevil v hořícím keři, byl zahalen do ohnivého sloupu, ukryt v keři, právě tak, jako byl skryt za oponou na trůnu milosti tam u oltáře, ve stánku zjevení. ON je vždy zahalen. Ale tam venku Bůh Mojžíše ospravedlnil tímtež ohnivým sloupem před národem.

Nuže, pozorujte a čtete s sebou. Nebo se vaše myšlenky kdesi toulají? Kdo má uši slyš! Dovolte mi, abych to opakoval. Když se Bůh zjevil Mojžíšovi, bylo to v ohnivém sloupu. To se stalo, když Bůh Mojžíše povolal ke službě. Mojžíš vystoupil a oznámil to lidu, ale oni tomu nemohli uvěřit. Konal divy a jiné věci, ale v té době se On zjevil ve viditelném způsobu, přirozeně, když ospravedlnil Mojžíšovu službu jako tentýž Bůh, který k němu mluvil. Zjevil se ve tvaru ohnivého sloupu a zapálil horu, takže byla v plamenech.

Bůh se zahalil ve stejném ohni, v tomtéž ohnivém sloupu, když se zjevil, proto mohli slyšet jen Boží hlas. Můžete to pochopit? Slyšeli Jeho hlas, neboť Mojžíš měl pro Izrael živé Slovo. Bůh tudíž Svě Slovo dokázal skrze Mojžíše. Bůh řekl Mojžíšovi: „Jdi a Já budu s tebou! Nic se ti nebude stavět na odpor. JSEM, KTERÝ JSEM.“ Mojžíš vystoupil a řekl: „Nebudete mi věřit, ale Bůh se mi zjevil v ohnivém sloupu a přikázal mi tyto věci.“

Pastor farao řekl: „Ó já, my máme všechny možné věci tohoto druhu v oběhu. Jak to, že nemáš nic jiného, než laciný kouzelnický trik. Mám tu kouzelníky, kteří také dovedou proměnit hůl v hada. Přijďte sem, moji kouzelníci.“ A oni vystoupili a dělali totéž. Ale to Mojžíšovi nevadilo. Bylo mu jedno, kolik napodobitelů tam bylo. Jemu to ani v nejmenším nevadilo, zůstal klidný. Potom, když hadi kouzelníků lezli chvíli sem a tam, had Mojžíšův je pozřel.

Je to právě tak, jako s apoštoly v Jan. 6, 67. Nemohli to vysvětlit, ani Mojžíš nevěděl, jak to Bůh učiní, ale byl si jist, že to udělá. Pamatujte na to, Bůh řekl, že v posledních dnech též vystoupí napodobitelé jako Jannes a Jambres a že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.

„Nebot' povstanou falešní Kristové a falešní proroci a činiti budou divy veliké a zázraky, takže by v blud uvedli by možné bylo, také i vyvolené.“ (Mat. 24, 24).

Budou konat totéž, stejné divy a všechny věci. Všímejte si Slova. Řekne-li nějaký člověk, že tyto divy činí a přitom ještě stále věří na tři bohy, pak se mu vyhněte. Víme, že je to převrácené. Něco takového ne-existuje. Musí to být každé slovo, které vyšlo z úst Božích.

„I ponížil tě, a dopustil na tebe hlad, potom tě krmil manou, kteráž tys neznal, ani otcové tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Pánových, živ bude člověk.“ (5. Moj. 8, 3).

V 1. Mojžíšově to bylo slovo: *„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh“ (Jan 1, 1).*

Potom ve Zj. 22, 18-19 je nám řečeno, že nesmíme ani slovo přidat, ani slovo ubrat. Musí to být vždy totéž Slovo.

Lidé viděli, že se něco stalo, Mojžíš byl zahalen, neboť byl prorokem a Bůh Jeho Slovo potvrdil znameními a zázraky. Potom, když tito lidé byli odloučeni od Egypta a utvořili sami pro sebe církve (církve znamená „vyvolání“) a když byli vyvolání ze světa, stali se národem, dal se jim Bůh poznat sám, že byl ohnivým sloupem.

Potvrdil Mojžíšovo poselství, neboť tu byl ohnivý sloup. Tenkrát by byli mohli tenkrát udělat snímek, kdyby měli kameru, neboť všechno bylo zahaleno do ohně. Byl to Bůh, který osvědčil, že poselství bylo připraveno. Nyní bylo pro národ vše ve znamení vyjití a Bůh měl před tímto národem zahaleného Svého proroka, který vyšel. Lidé pozorovali, že se s Mojžíšem něco stalo. Byl jiný, než oni, i jeho poselství bylo jiné. Lišil se od kněží a také ode všech ostatních. Byl změněnou osobou.

Bůh sám se skryl ve Svém proroku, aby k nim mohl mluvit Své Slovo. To je ono, co učinil. Mojžíš byl pro lidi živým Slovem, zahaleným ohnivým sloupem. Mluvil o věcech, které měly být později zahaleny za oponou.

Slovo muselo přijít nejdříve od Mojžíše, neboť Mojžíš měl Slovo. Tato slova byla Bohem samotným napsána a nikdo je nemohl vyložit. Nejdříve je musel vyložit Mojžíš. To je důvod, proč si zahalil obličej. Můžete to poznat?

Mohli bychom se ještě jednou vrátit, ale musí to být zjeveno. Aby mohl zjevit Slovo, musel se Mojžíš stát pro národ Bohem. Můžete říci: „To je nesmysl.“ Ale On sám řekl Mojžíšovi: „Ty budeš Bohem a Aron bude tvým prorokem.“

„A on bude za tebe mluvit k lidu, i stane se, že bude tobě za ústa a ty budeš jemu za Boha“ (2. Moj. 4, 16).

Bůh je před veřejností vždy skryt za oponou. Můj Otec to skryl před moudrými a opatrnými a zjevil to nemluvňátkům, které by se to rády naučily.

„V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: ‚Chválím Tě Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je nemluvňátkům‘ (Mat. 11, 25).

Lidé, kteří viděli ohnivý sloup, řekli: „Nyní jsme spokojeni. Necht' k nám napříště mluví Mojžíš. Necht' s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli.“ Mojžíš

vstoupil rovnou do ohnivého sloupu a Bůh mu řekl: „Již nebudu tímto způsobem mluvit k lidu. Dám jim proroka.“ A tak je toto ten způsob, jak to vždy činil.

Prorok ale musí mít Jeho Slovo. Když je zahalen do tradice, tak jej Bůh nikdy neposlal. Je-li zahalen do Slova, pak to Bůh potvrdí. Bůh Své Slovo vykládá sám. Mojžíš mluvil a vykládal. Amen. Mojžíš řekl: „Pán řekl tak,“ a Pán učinil přesně to, co řekl. To odstranilo veškerou pochybnost. Pak On řekl: „Nuže, Mojžíši, ty rozumíš a lid též rozumí, neboť jsem ti to ukázal a také jsem tě potvrdil.“

Bůh se zahalil v tomto proroku, aby mohl mluvit své Slovo k lidu. Mojžíš byl pro ně živým Bohem, živým oznámeným Božím Slovem. Z toho důvodu byl také zahalen jeho obličej. Víte také, že stejné Slovo dnešního dne je v pravém křesťanu pro nevěřícího zahaleno? Když vidí ženy s dlouhými vlasy a mravně oděné, říkají: „Podívejte se na tu starou módu!“ Vidí-li ženy, které si svazují vlasy do uzlu, říkají: „Máte splasklou náhradní pneumatiku.“ Ale hleďte, jim je všechno zahaleno. Jsou slepí. Říkají: „Mám akademický titul.“ Mně je to úplně jedno, co máte. Přesto jste nevědomí vůči Slovu. To tak je. To všechno jsou jen nepatrnosti, ale vy musíte přijmout nejprve ty malé lekce. Jak je to s těmi lidmi, kteří říkají, že jsou zahaleni přítomností Boží a přitom káží církevní tradici, která přidává nebo ubírá a co ještě více. Naočkovali své vlastní téma a svoje vlastní myšlenky a ne Slovo Boží. Jaký druh závoje to je? Je to církevní závoj, ale Bůh jej široko roztrhl.

Říkají, že v těchto posledních dnech neexistují takové věci jako apoštolé a proroci a také uzdravování a žádný vidoucí a něco takového jako splnění Mar. 16 nemůže být. Říkají, že věk apoštolů pomínul. Lidu to bylo zahaleno, ale Bůh Svým Duchem Svátým vystoupil a tuto oponu roztrhl od shora až dolů. Bůh ten závoj roztrhl.

Mojžíš byl schránou, živým Slovem Božím, zahaleným v lidském těle. Ohnivý sloup byl v Mojžíši a mluvil již o tom, co mělo být později zakryto za jezevčími kůžemi, totiž Slovo. Nejdříve bylo Slovo stvořeno, pak bylo napsáno a pak bylo dáno za závoj a je stále ještě zahaleno. Bůh byl vždy ve Slovu. Z toho důvodu muselo být Slovo zahaleno.

Ó bratře, sestro, jste schopni to chápat? Nemůžete vidět, že podle toho, co Bůh řekl, muselo zůstat Slovo zahaleno, až bude otevřeno v posledních dnech a zlomeno sedm pečeti, aby celý obraz byl lidem jasně viditelný? Toto vše se stalo, neboť je psáno, že v hodině poselství sedmého anděla podle Zj. 10, 7 všechna tajemství Boží budou skončena a že nám bude v této poslední hodině ukázáno, jak je Kristus vyobcován ze Své církve, a jak Syn Boží opět zjevil Syna člověka. Bylo též ukázáno, jak je obec v posledních dnech zase uvedena do řádného stavu; bez ustanovení víry, žádné denominace, nýbrž jen živé Slovo Boží ve věřících. Pamatujte na to, že Ježíš řekl: „Jednoho vezmu, druhého zanechám.“ (Mat. 24, 40). Tam nebudou žádné řetězy, denominace nebo spoutanosti, nýbrž jedno srdce s Bohem a jenom s Ním.

Mojžíš byl s tímto mluvícím Slovem, které mělo být později skryto za oponou. Nyní je naším Mojžíšem Kristus. Byl to Bůh skrytý v lidském těle a On je stále

tentýž, včera i dnes i na věky. Byl tam ve stánku zjevení zakrytý jezevčími kůžemi. (2. Moj. 26, 14 podle angl. překl. Bible). V tomto čase je v jednom muži.

Je to pořád ještě Kristus, zaslíbené Slovo pro tento věk, skrytý v lidském mase. Slovo je Bůh, pomazání je osoba. Slovo Kristus znamená „Pomazaný“. Proto byl Mojžíš Kristem ve svém čase, neboť byl pomazaný. Jeremiáš byl Kristus ve svých dnech, neboť měl podíl na Slovu pro ony dny. Ale když přišel Ježíš, přišel jako „Pomazaný Spasitel“. Bylo to obojí, Mojžíš a vše, co bylo v Mojžíšovi, celé Slovo a celá plnost Božství tělesně v Něm. Z toho důvodu bylo opona v chrámě roztržena, až trůn milosti viditelně vystoupil. Byl „Pomazaným“.

Zaslíbené Slovo pro tento čas rovněž musí zůstat zahaleno. Členové církvi milující hřích to nemohou vidět pro lidský závoj. „Proč“, říkají „je to člověk, odkud přišel? Jakou má členskou legitimaci? K jaké církvi patří? Jaké má školní vzdělání? Kde byl vychován? Pak podle tradice, podle toho, co jsme o Něm slyšeli, se tento muž narodil nemanželsky. Jsme přesvědčeni, že je od ďábla. Josef se s Marií oženil jen proto, aby ji uchránil od kamenování, neboť byla cizoložnice. Potom přijde sem a nám, kněžím, se snaží vyprávět, co máme dělat!“

Tam stál Bůh, zjevoval Svě Slovo a volal: „*Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil?*“ (Mat. 27, 46). Písňě a Žalmy, které zpívali v chrámě, které mnoho let předtím složil David, se vztahovaly na Krista.

„... zprohýbali ruce Mé i nohy Mé. Mohl bych sčísti všechny kosti své, oni pak hledí na Mne a dívají se mi“ (Ž. 22, 17-18).

Tam byli, stáli tam a zpívali onen žalm, zatímco tentýž Muž, o Němž zpívali, umíral na kříži. Když byli u konce se svým zpěvem a Ježíš zemřel, sestoupil Bůh nebes se svatým ohněm, jak to učinil na hoře Sinai a propálil chrámovou oponu od shora až dolů. Roztrhl ji.

Co mohli dělat jiného, než vyhlížet z chrámového okna a tam na Golgatě byl Bůh, vystupující viditelně. Ale přesto to nemohou vidět ani dnes ještě. Bůh v těchto dnech rozbořil tradice a ještě to nevědí. Je to právě tak jednoduché. Je to tak vzdálené od věcí tohoto světa.

Kázal jsem v těchto dnech v jistém shromáždění na téma „Být bláznem“. Všichni jsme pro někoho blázny, proto jsem bláznem pro Krista. Pavel kdysi řekl, že je počítán za blázna (2. Kor. 12, 11). Jistě jím musíte být. Pamatujte také, šroub musí držet věci pohromadě.

Tedy lid milující hříchy a oni tradiční a nábožní lidé to nemohli poznat, protože On byl obyčejným člověkem. Lidské tělo skrývalo Boha. Nuže, kdyby byl velkým ohnivým sloupem a tak sestoupil a ukázal se jim, kdo je, pak by byli uvěřili. Ale vidíte, že se jim zjevil tak, jak to zaslíbil Mojžíšovi a proto mohl všechny ty vzdělané a moudré lidi obejít. Bůh řekl Mojžíšovi: „Budu k nim mluvit skrze proroka.“ Byl Synem člověka, Prorok. Někteří z nich to poznali. Asi tak jedna setina, jedno procento tomu uvěřilo, zbytek nevěřil. Ale přece byl tím, kým byl.

ON zemřel, když Jeho vlastní děti řekli: „Nechceme Jej, pryč s Ním!“ Plivali na Něj, což je ukázáno ve Starém zákoně typem na Davida, když jako odmítnutý král

opustil chrám. A když šel po ulici, přicházel chlapík, který jej nemiloval, nazýval jej pokrytcem a plivl mu do tváře. Osobní stráž vytrasila meč a řekla: „Proč má tento mrtvý pes klnout pánu mému králi?“ David řekl: „Nechte ho, ať zlořečí, neboť mu to rozkázal Bůh“ (2. Sam. 16). David pravděpodobně nevěděl, co řekl, když šel na horu, ohlédl se a plakal. Ale o 800 let později byl Ježíš, Syn Davidův právě na téže hoře, odmítnutý Král, plačící nad Jeruzalémem a i Jemu plivali do tváře. Nevidíte, že je to stejná věc? Slovo přichází dolů. Masou je vždy odmítnuto, ale menšina mu věří.

Řekové Jej vidět nemohli, neboť byl ve Svém lidském chrámu. „Proč“, říkali, „je jméno tohoto Muže Ježíš? Přichází z Nazaréta.“ V oněch dnech měli jenom jedno jméno. Bylo to zrovna tak, jako byste řekli „John z Jeffersonville“, „Jim z New Albany“ a podobně. Všeobecně se má za to, že Jeho matka otěhotněla s římským vojákem. To je přesně to, čemu věřili. To je Ježíš z Nazaréta. Řekli: „A kdo On je?“ Nemohli rozumět Slovu pro ony dny, i když kázal a řekl: „Bádejte v Písmu, neboť vy se domníváte život věčný míti, a ono jest, které svědectví vydává o Mně“ (Jan 5, 39). Řekl: „Nemůžete-li Mně věřit, pak na Mne jako na schránu zapomeňte, avšak věřte Slovu, které vychází.“ „Je zapotřebí dvou svědků pro jednu věc.“ Řekl: JÁ mluvím a Otec Mně potvrzuje.“ Amen. To souhlasí. „Mluvím Slovo pro tuto dobu a Otec je potvrzuje.“ Je to svědek, proto se to musí také splnit. Nuže, platí vám to za svědka?

V listu Žid. 9, 3 čteme o oponě ve stánku zjevení, za kterou se ukrýval Bůh před Židy. Když se roztrhla stará opona, Bohem rozdělena na dva díly od shora dolů, byli Židé přesto slepí k tomu, který byl a který je a přece viděli dovnitř skrze oponu. Ale potom, o letnicích bylo zjeveno, kdo byl pravý a živý Bůh. Proč se tato opona roztrhla? Proč se to stalo? Proč vyšlo dnes takové poselství, které činí věci, jaké se staly?

Není to tak dávno, co chtěl se mnou někdo debatovat o církevním období a řekl, že Bůh je ve Svě svatě církvi a podobné věci. Poznal jsem, že to byla kazatelka a proto jsem na to všechno prostě zapomněl. Kdyby to byl muž, pak by to bylo v pořádku. Co by bylo platné jít do jiné země a zde shromáždění vynechat? A tak jsem ji nechal na pokoji. Vedou-li slepí slepí, padnou oba do jámy.

Tradice říká, že všechny tyto věci pominuly, ale v těchto posledních dnech byl závoj tradic roztržen a zde stojí ohnivý sloup. Zde je On a oznamuje Svě Slovo pro tento den. Oni tomu pořád ještě nevěří, nevidí to. To Slovo nebylo posláno pro ně. Přece si vzpomeňte, že v Sodomě se nezjevil Syn Boží, tam byli ti dva poslové.

Ale Bůh sám, zakrytý lidským masem, se zjevil vyvoleným, Abrahamovi. Všimněte si, co činil, když se zjevil (1. Moj. 18, 9-15). Abraham věděl, že tento jeden byl Elohim, neboť znal myšlenky Sáry, ačkoli byla za Ním ve stanu.

Vzpomínáte si na kázání o Goliáši a Davidovi, když jsem odtud odešel poprvé? Řekl jsem: „Podívejte se na toho vyzyvatele, který říká, že dny zázraků jsou již za námi a znamení pominula.“ Pozorujte poselství na zvukových páscích, jak jsou jasnější a jasnější. To v tom případě, máte-li uši k slyšení a oči k vidění.“

Řekl jsem: „Dávejte pozor, tam stojí tento velký církevní svět a oni tvrdí, že něco takového v tomto vědeckém věku není možné.“ Ještě než byl udělán ten snímek, řekl jsem, že mi Bůh oznámil, že se to stane, že to bude hlásat a toto hlásání zasáhne všechny národy světa.

Dokonce Dr. Davis mi řekl: „Přece nevěříš, že bys mohl říci, že zrovna ty se vzděláním pouhých sedmi tříd obecné školy se budeš modlit za krále a monarchy a zahájíš probuzení, které se rozšíří po všech národech?“

Řekl jsem: „To je to, co On mi řekl: “ A stalo se to. To je věc, pro kterou nepotřebujete žádného vykladače. ON to vykonal. Skutečnost, že je to vykonáno, je dostatečným výkladem. ON volá Svě vyvolené ze všech stavů a povolání. Nyní to ale bylo oznámeno.

Onoho dne jsem přinesl poselství o Davidovi, tomto štíhlém, malém chlapci, s pokleslými rameny a s prakem v ruce. Proč Saul, hlava sjednocených kazatelů, když na něj hleděl, řekl: „Vždyť nejsi ještě ani vyškolen! Uvidíme, zda bych ti mohl opatřit akademický titul PhDr. nebo něco podobného.“ A tak oblékl Davida do své vlastní zbroje; ale ihned poznal, že se muži Božímu nehodila. David řekl: „Sundej ty věci ze mne, nevyznám se v tom. Dovol, abych vystoupil tak, jak jsem si počíнал proti medvědu a lvu.“ Byl takový divoch.

Potom řekl Goliáš: „Posíláte psa, aby se mnou zápasil? Nabodnu tě na konec kopí a pověším tvoji mrtvolu, aby ji sežrali ptáci.“

David mu odpověděl: „Jdeš proti mně jako Filistínek se štítem a kopím, ale já jdu tobě vstříc ve jménu Pána, Boha izraelského.“ Pozorujte proroka! David řekl: „Dnes ti setnu hlavu.“ Věděl, komu věřil a byl úplně přesvědčen, že je schopen vykonat, co mu bylo uloženo.

Církev z národů je též oslepena duchovní závojem církví, a to ještě potom, co byl již stržen, aby byl zjeven Bůh. Jak jsou oslepeni zahalením Boha v lidské bytosti. To je právě to, v čem selhal Izrael, aby to poznal. Kdyby to byl anděl nebo něco jiného, byl by tomu Izrael uvěřil. Ale nemohl to být anděl, musel to být Muž, neboť Bůh Svě Slovo nemůže zrušit.

V posledních dnech to bude právě takové. Čím byl oslepen Izrael? Řekli o Ježíšovi: „Ty jsi člověk a děláš ze Sebe Boha.“ Z tohoto důvodu Jej zabili. I dnes přichází poselství skrze muže Boží a ne skrze anděly. Vidíte, Bůh nemůže měnit Svůj způsob, ani Svě Slovo nemění. Řekl: „JÁ se neměním.“ Pohané jsou dnes kvůli tomu závoji slepí právě tak, jak byl tenkrát Izrael. Bůh skrytý v lidské bytosti oslepil Izrael. Jednoho to oslepí, druhému bude pravda zjevena. Některým budou oči zavřeny a jiným budou otevřeny.

Hleďte na Šimona. Ježíš k němu mluvil a řekl: „Ty jsi Šimon a tvůj otec se jmenuje Jonáš.“ Natanaelovi řekl: „Hle, pravý Izraelita, v němž lsti není!“ Natanael odpověděl: „Rabbi, odkud mne znáš?“ Ježíš odpověděl: „Dříve, než tě zavolal Filip, viděl jsem tebe, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Natanael řekl: „Rabbi, Ty jsi Syn Boží, Ty jsi Král izraelský“ (Jan 1, 49). Byli u toho ale i jiní a řekli: „Je to Belzebub.“

Vidíte, odkud to přišlo? Jedné osobě oči otevřel a druhou oslepil. Kněz řekl: „Tento chlapík je Belzebub“, kdežto ta malá žena tam u studny řekla: „Vím, že přijde Mesiáš, zvaný Pomazaný. Neměli jsme už proroka, ale ty musíš být prorok, přijde Pomazaný. Vyhlížíme po NĚm. Toto jsou poslední dny pro Židy.“ Vidíte, obojí, Židé i Samaritáni vyhlíželi Mesiáše. Ona řekla: „Toto je čas, kdy by měl přijít. Víme, když přijde, že tyto věci bude činit a řekne nám všechno.“ Ježíš řekl: „JÁ to jsem.“

Její oči byly otevřeny, ale oči kněží byly zaslepeny. To je to, co dělá evangelium. Některým oči otvírá a zjevuje jim pravdu, kdežto jiné oslepuje. To má dvojitý význam. Někteří se mohou dívat přímo do slunce a oslepnou, kdežto ti druzí to snesou a ujdou. To je ten rozdíl.

To se dělo v každém věku. Božství bylo zahaleno v lidském těle. Proroci byli Božstvím; jakožto Slovo Boží zahalené v lidském těle. Také našeho Mojžíše – Ježíše nepoznali. Za starými jezevčími kůžemi, ve starém chrámu, bylo skryté Slovo, zjevené na kamenných deskách.

Kdo byl Jehova? Co tam bylo v minulosti skryto? Co skrýval závoj? Haleluja! Skrýval Slovo. Závoj, stará opona, skrývala Slovo před jejich zrakem. Za tou oponou byl rovněž chléb předložení a viditelná sláva. Všechna sláva Boží byla za těmi starými jezevčími kůžemi. Vše zůstalo skryto přirozenému zraku. I dnes je tato sláva skryta. Říkají: „Svatí pobloudilci, fanatikové, atd.“, ale nemohou to pochopit, co je vlastně skryto. Prostě to nevědí.

Potom ale Bůh ve Své milosti oponu roztrhl, aby mohli vidět a oni byli tak zamotáni ve svých tradicích, že jim to zůstalo skryto až i do dnešního dne. Sláva, síla Ducha svatého, viditelná sláva, která přichází na věřícího, pravého věřícího, působí, že skutky Boží a víra na něho přicházejí, aby mohl věřit Slovu Božímu, to vše je zakryto očím těch, kteří říkají, že takové věci pomínuly. Ještě stále žijí za oponou. Vy ale nejste za oponou, vy maličci. Bůh pro vás předstoupil v plně viditelnosti.

Nedávno byli někteří z nás v baptistické církvi. kazatel řekl něco, co znělo doopravdy dobře a všichni jsme k tomu řekli Amen. Okamžitě se po nás v církvi ohlíželi. Našli něco, co pocházelo ze svatyně svatých. My jsme se z toho radovali, jinými slovy jsme jen řekli: „Děkujeme Ti Pane.“ Ale jakmile jsme toto řekli, byli ti lidé tak zahaleni, že se nám smáli. Vůbec nevěděli, o co vlastně šlo. Byli ještě stále za závojem. Vidíte tedy, někteří jsou uvnitř a někteří jsou venku. Ale pro nás je Bůh plně viditelným. Všechna sláva je skryta pro nás v Kristu, ve Slově, které je naším chrámem.

Zde půjdu ještě o něco hlouběji. Promiňte mi mé pohnutí dnes ráno, ale již dlouho jsem měl v úmyslu přinést vám toto, až tím budu zcela naplněn. Pozorujte: Všechna sláva, která je v Bohu obsažena, je ve Slově. Všechna požehnání, která jsou v Bohu, jsou ve Slově. Nevěřícím je to zakryto tradicemi. Ale všechno je v Kristu, všechno, čím byl Bůh. ON se vyprázdnil (Kenos) sám do Krista. V Kristu jste za oponou.

Řeknete: „Nuže, já jsem v Kristu“ a zatím věříte ve tři bohy. Jste pokřtěni ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého a věříte všem tradicím starších? Ne, jste stále ještě na druhé straně opony. Kristus je Slovo. „Nevěřím v Boží uzdravení! Nevěřím těmto divům!“ Nu, vidíte, nejste na vnitřní straně opony. Vůbec nic o těch věcech nevíte.

Kristus je Slovo a jsme-li ve Slově, pak jsme v Kristu. Jak mohu být v Kristu a zapřít Jej? Byl to On, který řekl: „Ani Slovo nesmí být ubráno.“ Jak potom můžete od toho něco ubrat anebo něco k tomu přidat? Jen to dokazuje, že jste zahaleni. Neboť my, kteří jsme v Něm, jsme stále ještě zahaleni pro ty nábožné a učené tohoto světa. Sláva, kterou máme a které se těšíme, je těm venku ještě pořád zakryta. Myslí si, že nám přeskočilo nebo že blázníme, ale my, kteří jsme v Kristu a v Něho jsme byli vekřtěni, (1. Kor. 12) jsme byli učiněni účastni Jeho slávy. Ti na venkovní straně stále jen nahlížejí dovnitř a přece všechno zapírají.

Jsmo k Němu pozváni, abychom byli účastni všeho toho, co On je, což je před nevěřícími zakryto závojem lidského masa. Vědí o této slávě, četli o ní ve Slově; ale pro ně je to jenom Slovo. Nám je toto ale Božskou silou. Není to jenom nějaké slovo, je to skutečnost.

Bůh řekl: „*Budiž světlo*“ (1. Moj. 1). To bylo Slovo, ale nyní je zde světlo, není to Slovo, je to světlo. Není to jen napsaným Slovem pro nás, je to skutečnost. Jsme v Něm a plesáme a vidíme Jej. Nyní vidíme Jej, to Slovo, jak se nám oznamuje. Proč je tam venku zakryto? Protože je zakryto v lidském mase.

Nedávno se jeden doktor vyjádřil: „Musíte patřit k nějaké denominaci, abyste byli křesťany.“ Jiný muž mu odpověděl: „Jsem křesťan a nepatřím k žádné organizaci. Bůh mi uzdravil rakovinu. Jak s tím naložíš? Ukaž mi nějakou denominaci, která dělá něco takového!“

My jsme na vnitřní Kristově straně. Nyní, od této chvíle vidí všichni praví věřící Jej, to zaslíbené Slovo pro naše dny, oznámené před svými zraky. Je to velké Slovo, když to můžete pochopit. Všichni praví věřící, kteří jsou ve Slově, vidí zjevně Boha před sebou, protože opona je roztržena. Bůh stojí veřejně před vámi a je oznámen. Aby toto mohl udělat, musí být náš starý denominační a tradiční závoj opět roztržen. Abyste viděli, co to vlastně je, musíte se z toho dostat. Jinak to nesvedete, neboť vždy znovu budou před vámi tahat za závoj a řeknou: „Na tom všem nic není.“ Ale zde je to oznámeno a zde to stojí psáno.

Nu, co by bylo, kdyby se někdo zdráhal vidět slunce a řekl by: „Vím, že Bůh řekl: Budiž světlo, ale něco takového přece neexistuje. Jdu do sklepa. Odmítám se na ně podívat.“ Jemu by přeskočilo. Něco by s ním nebylo v pořádku. Podobně je něco převráceného s mužem nebo ženou, kteří vidí zaslíbení Boží zjevené a přesto se zdráhají tomu uvěřit jenom proto, že jejich denominace to zastírá závojem.

Bůh vzal Svůj meč plný ohně onoho dne a roztrhl chrámovou oponu od shora dolů. Jeho Slovo je Jeho meč. ON koná dnes totéž, tímtež Slovem. Není to mé vyznání víry nebo katechismus, ale meč Pána, který trhá oponu a vy může v jasné viditelnosti poznat Boha, oznámeného ve Svém Slově. Jaký nádherný pohled.

Co je platný meč, kdyby neřal. Ale jen použijte meč Boží a dávejte pozor, co roztrhne. Víte, že je veden k tomu určenou rukou, která je poslaná něco takového učinit? Roztrhne to a vidíme Její tam; Bůh je ukázán v jasné viditelnosti – Velký Jehova. To je Jeho Slovo, díl, který je zaslíben pro dnešek a nyní oznámen. Bůh bere Svůj meč – zaslíbení pro tento dnešní den, jak je to oznámeno a roztrhne denominační závoj. Stáhne jej zpět, sám se oznamuje a ukazuje nám, že je zde a je to pořád ještě tentýž ohnivý sloup.

Když jsme toto viděli, ke komu potom půjdeme? Ke které církvi bychom měli přistoupit, když jsme již do jedné vrozeni? K jaké denominaci byste mohli přistoupit poté, co jste tuto pravdu přijali, když každá z nich toto zapírá? Neznám nikoho, kdo by řekl nebo učinil něco pro. To je pravda.

Když jsem začal s těmito cestami, přislíbilo mi na jednom místě dvaadvacet církví svoji podporu. Ale když jsem tam přijel, neměl jsem ani jednu. Někteří řekli: „On věří na věčnou jistotu.“ To odřízlo zákonicky smýšlející. Jiní řekli: „On křtí na jméno Ježíš.“ To odřízlo všechny ostatní. Někteří z nich řekli: „Věří v semeno hada, ačkoli had žádné semeno nemá.“ Souhlasí to? Bible říká: „*Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím*“ (1. Moj. 3, 15).

Vidíte, jak byl závoj se Slova sňat? To souhlasí, je to zjeveno a oni to vidí. Pak ale, když byl odstraněn tento závoj tradic, bude to tak, jak to kdysi řekl Ježíš: „*Kdo vidí Mne, vidí Otce*“ (Jan 14, 9). Vidíte, Bůh a Jeho Slovo jsou jedno.

Co je to, když je Slovo oznámeno? Ježíš řekl: „*Spytujte Písma*“ (Jan 9, 39). „*Domníváte-li se, že věříte v Boha, i ve Mne věřte. Nečiním-li skutky Mého otce, pak mi nevěřte. Ale když ty skutky činím, pak jsme Já a Můj Otec jedno. Když vidíte Mne, vidíte jste Otce*“ (Jan 14, 9-11).

Když vidíte Slovo Boží zjevené, pak vidíte Boha Otce, neboť Slovo je Otec. Slovo je Bůh. Slovo oznámené je Bůh sám, který bere Svě vlastní Slovo a zjevuje věřícím. Nic nemůže přivést k životu, než věřící – věřící lidi.

Když vezmete pšenici a zasejete ji do nedobré půdy, pak neporoste. V zemi již musí být určité látky povzbuzující k oplodnění, aby se mohla pěstovat pšenice. Když pšenice není oplodněním přivedena ke vzkříšení, tak neporoste. Proto, nepadne-li Slovo do pravého srdce, neporoste. Ježíš říká, že některé ze setby padlo na okraj cesty a ptáci nebeští přiletěli a sezobali je. Některé padlo, jak On říká, do trní a bodláci a ihned vzešlo, ale bylo tradicemi a denominacemi a pečováním o tento svět udušeno. Některé ale padlo do dobré půdy a přineslo stonásobný užitek. Pán o tom řekl, že to byla říše Boží.

Někteří vůbec neuvěří. Jiní budou věřit malou chvíli jako těch sedmdesát učedníků, kteří Ho následovali rok a půl nebo dva roky, aby zkusili, zda by na Něm něco našli. Chtěli vidět, jestli má nějakou zvláštní moc, aby konal tyto věci; asi jako někdo, kdo používá zajecí packu nebo je neobyčejným čarodějem. Chtěli zjistit, co prováděl, aby ty věci dokázal. Divili se tomu, jak mohl vědět, co bylo v lidských srdcích a co si mysleli. Konečně našli, co jim přišlo vhod, protože řekl, že sestoupil s nebe a že On sám je Slovo. To když řekl, to bylo pro ně příliš. Řekli:

„Tomu žádný člověk nemůže rozumět,“ a odvrátili se od Něho. Na ně platilo to o zrnech, která padla do trní.

To nás přivádí zpět k tomu, co jsem řekl již předtím. V každém shromáždění máte zdánlivě věřící, nevěřící i věřící. Někteří se budou stavět tak, jakoby byli věřící. To je nejhorší typ. Ti, kteří jsou skutečně nevěřící, vám nebudou překážet. Jen zavrtí hlavou a odejdou. Ale ti, kteří předstírají víru, kteří říkají, že jsou věřící, jsou těmi, před nimiž se musíte chránit. Pak jsou někteří pravými věřícími. Jakmile Ježíš řekl: „Musíte jísti tělo Syna člověka“, nevěřící řekli: „Ó běda!“ A bylo to odbyto. Ti, co to předstírali, jako Jidáš, zůstali s Ním až do konce. Práví věřící, ačkoli to nedovedli vysvětlit, Mu přesto věřili (Jan 6).

Když je odstraněn závoj tradic, můžete poznat, že Bůh je stále ještě Bohem Svého Slova. Ještě pořád dodržuje Své Slovo. Je Bohem – autorem, původcem Svého Slova. Jiným je to skryto za oponou z kůží. Pro ty, kdož nemohou jít za oponu, je On pořád ještě za oponou z kůže.

Staneme se částí z Něho, tak jako jste závojem, který Jej zahaluje. Jste částí z Něho, pokud je Kristus ve vás. Protože byl v Kristu Bůh, stal se Bohem. A tak, jako je ve vás Kristus, ta naděje slávy, stanete se částí Krista. „*Kdo věří ve Mne, skutky, kteréž Já činím, i on činiti bude*“ (Jan 14, 12). Nevěřícímu On zůstává skryt, ale vy víte, že je ve vás.

Bible říká, že jste náš doporučující list. Co je dopis? Napsané slovo. Jinými slovy, jste Slovo, které bylo oznámeno a napsáno. K tomu nemůže být nic přidáno. Nemůžete říci: „Jsem napsaným dopisem“ a pak žít v rozporu s tím, co již bylo napsáno, neboť od Slova nemůže být nic ubráno ani přidáno.

Dr. Vayle právě píše tu znamenitou knihu „Církev laodicejská“. Je velice úžasná. Brzy vyjde tiskem. Právě provádíme poslední korekturu. Rozmlouváme o obsahu. Když za mnou přišli lidé a ptali se: „Bratře Branhame, ty hromy, kterými hlas zahřměl a o kterých On Janovi řekl: Nepiš to, nýbrž to zapečet“, je to sedm hromů, které budou v posledních dnech zjeveny?“ ON řekl Janovi: „Hleď, abys to nepsal“ (Zj. 10, 4). Musí to zůstat v knize zapečetěno až do posledních dnů.

Mnozí mi řekli, dokonce teologové: „Bratře Branhame, s tvou zkušeností, kterou ti Pán dal pro Svůj lid, bys byl s to sám napsat knihu o tom, co Bůh skrze tvé slovo oznámil. Řekl jsem: „To by mohlo být.“ Vidíte, pokoušel se mne nachytat. Řekl jsem: „Ale vidíš, nemohl bych to udělat.“

Řekl: „Proč ne? Máš k tomu všechny předpoklady.“

Řekl jsem: „K tomu nemůže být ani slovo přidáno, ani ubráno.“

Pak se zeptal: „Tedy těch sedm hromů, co zahřmělo, nebylo by to zjevení, které by On dal nějakému muži?“

Odpověděl jsem: „Nikoli, můj pane, to by znamenalo něco přidat ke Slovu nebo od něho ubrat.“ Je zde vše zjeveno a těch sedm otevřených pečetí ukazuje, co bylo zjevení. Vidíte, On je pořád ještě Slovem. Nemůžete z tohoto Slova vystoupit. Duch Boží toto Slovo nikdy neopustí. Vždycky bude setrvávat se Svým Slovem; jedněm

bude oči oslepovat a druhým otvírat. Nebo chcete-li jinak, jste napsaným dopisem, který je čten každým, protože k tomu nemůžete nic přidat, jinými slovy – zjevené Slovo Boží.

Abych naznačil, co mám na mysli; když Petr a Jan ve Sk. 4, 13 povstali, aby promluvili, domnívali se lidé, že poznají, že mají před sebou nevědomé a neučené lidi. Neměli vzdělání, ale měli poznání od Toho, který s nimi býval, Ježíše. Byli nevědomí a neučení, ale byli napsanými dopisy. Lidé v nich četli, že bývali s Ježíšem, protože Ježíš se jimi projevoval, Kristus v zahalený, projevený, obživený v jejich tělech, stejně jako v Mojžíšovi.

Když bylo Slovo Boží v Mojžíšovi, byl Bohem v těle. Když bylo v Ježíšovi, byl to Bůh v těle. To jediné, co činil, bylo že změnil způsob, jakým se objevil, nikoli ale své Slovo, ani Svoji povahu. ON je tentýž včera, dnes i na věky. Změnil jen Svoji podobu. Měnil se od Noé k Mojžíšovi, od Mojžíše k Davidovi, Josefovi a postupně dále, až přišel v plnosti Božství v masitém těle (Kol. 2, 9)). Ale je to vždycky tentýž Bůh. Doufám, že je to jasné. Je to ten stejný Bůh, používá jen jiné schránky.

Zahalil se v reformátorech. Sestoupil do luteránského období, do všech ostatních období, až přišel na konec v dokončení, ale dříve, než k tomu dojde, musí opět vystoupit prorok. Předešle stín Slova, ukazující a zjevující, co bylo učiněno a co ještě není splněno, aby církev nezůstala bez pochopení. Potom, až tato pomine, jak říká Jan, „já se musím menšiti, On musí růsti,“ vše skončí ve všem. ON se projevil ve Své plnosti Lutherem, Wesleyem, letničním hnutím a postupně se dále oznamoval a úplně zjevil.

Mojžíš byl v oněch dnech Slovem, protože mu bylo dáno Slovo pro ony dny. Josef byl Slovem ve svých dnech, obrazem dokonale zrcadlícím Krista. Když přišel Ježíš, byl Slovem v celé plnosti, neboť celý plán spasení byl v Něm. Celý plán vykoupení nebyl v Mojžíšovi ani v Josefovi, ani v Eliášovi, ani v jiných. Oni byli jen částí Slova ukazující na Něj. Nyní si zapamatujte tento bod. Zde to přichází. V nich nebyl celý plán, oni na něj jen poukazovali. Proto nemůžeme po vystoupení Ježíše, plnosti Slova, poukazovat ještě na něco jiného, neboť všechno ukazuje na Něho, na Slovo. Toto je úplné zjevení. Z toho nemůže být nic ubráno nebo k tomu přidáno.

Všichni tito předchůdci byli stínem Toho, který měl přijít; a když přišel, byl dokonalý.

„Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil skrze Syna Svého, kteréhož učinil dědicem všeho, skrze Něhož i věky učinil“ (Žid. 1, 1-2).

Bůh mluvil skrze závoje – proroky, ale v tomto posledním dni skrze Svého syna, Ježíše Krista. Syn Boží byl odhalen na Golgati.

Ponevadž jsme v Něho podle 1. Kor. 12, 13 vekřtěni, budeme s Ním totožní. Jestliže jste americkými občany, jste s tímto národem ztotožněni. Čímkoli je tento národ, tím jste i vy. Je tomu tak? Jste veškerou jeho hanbou. Jste s ním spjati. Jste Američany, tedy na sebe oblékáte Ameriku. Haleluja!

Byl jsem s G. Washingtonem, když prošel napříč Delaware. Jsem s ním spojen. Stál jsem s Abrahamem Lincolnem při jeho projevu v Gettysburgu. Byl jsem s vojáky na Iwo Jima, když vztyčovali vlajku. Jsem Američan a jsem s nimi spojen. Jsem-li tedy Američanem, nesu spolu cokoli bylo jejich hanbou za revoluce, protože jsem Američan.

Podobně jako křesťan jsem spojen s Ním. Byl jsem s Noemem, když vešel do korábu. Byl jsem s Mojžíšem, když vyšel z Egypta. Byl jsem s Eliášem na hoře Karmel. Ó ano, sláva našemu Bohu, zcela jistě jsem byl s Ním, spojuje sama sebe s Ním v Jeho smrti na Golgatě, tím, když jsem sám zemřel věcem tohoto světa a všem tradicím. Byl jsem s Ním spojen za velikonočního rána, když vstal z mrtvých. Byl jsem s Ním spojen v den vylití Ducha svatého o letnicích, když Duch svatý sestoupil jako mohutný burácející vítr. Vše, čím byl On, jsem já. Vše, čím jsem, byl On. Amen. Umíraje s Ním, jsme s Ním spojeni.

Čím je tento národ, jsem i já. Jsem na to hrdý. Jsem ochoten nést jeho hanbu. Jsem ochoten nésti pohanění Američana. To souhlasí. Ale tím spíše jsem ochoten nést pohanění Ježíše Krista. Chtěl bych s Ním být totožný.

Když se apoštolé vrátili poté, co viděli, jak se lidé posmívali Ježíšovi a haněli Jej, věděli, že je to velikou ctí, nést pohanění Jeho jména. Jsem šťasten, že jsem dnes jedním z nich, ztotožněný se Slovem, které je Kristus.

V Něho vekřtění, budeme s Ním spojeni, v jeho obraz; označení Jeho Slovem, kterým je On. Jsem-li v Kristu, pak jsem Jeho Slovem, neboť On je to Slovo. Jaké místo potom zaujímám, je-li Slovo ve Zjevení oznámeno anebo zjeveno? Jestliže On je touto slávou zjevení, pak jsem její částí. Amen!

Tajemství Boží, která jsou nám v těchto dnech oznamována, jsou přinášena stejným nebeským poslem, který je v oněch dnech oznámil lidem. Ohnivý sloup, který poslal Mojžíše, jenž sepsal Starý zákon, je stejným ohnivým sloupem, který potkal Pavla na cestě do Damašku a Pavel sepsal Nový zákon. Vzpomeňte si na Matouše, Marka, Lukáše a Jana, oni napsali jen co viděli, ale Pavel měl zjevení, neboť se potkal sám s ohnivým sloupem.

Josef a všichni ostatní napsali, co se stalo v jejich době, ale když vystoupil Mojžíš, měl zjevení. Setkal se s ohnivým sloupem a Mojžíšovi byl zjeven počátek v 1. Moj., neboť on sepsal první čtyři knihy Bible. Setkal se s Bohem v podobě ohnivého sloupu; zahaleným do ohnivého sloupu.

Pavel se s Ním potkal na cestě a to, o čem učedníci jen psali, že viděli, měl Pavel zjevené. Šel na tři roky do Egypta a zahloubal se. Viděl, že Bůh Starého zákona je Ježíšem Nového zákona. Měl zjevení a prohlásil: „*A nebyl jsem neposlušný nebeského vidění*“ (Sk. 26, 19).

Pamatujte na to, tento ohnivý sloup, který sestoupil na ty muže, kteří psali Bibli, je tentýž ohnivý sloup, který je dnes zde a vykládá Bibli. Jak velice Mu za to děkujeme. Jaká útěcha, jaká jednota! Jsem v této hodině tak šťasten, že jsem s Ním ztotožněný, že nevím, co bych dělal. Chci raději toto spojení, než se všemi baptisty,

metodisty, presbyteriány a všemi ostatními. Spojen se Slovem, v němž spočívá sláva zjevení i zjevení.

Ohnivý sloup se mezi námi viditelně zjevil vydávaje svědectví o tom, že poselství je správné, stejně jak to On činil na hoře Sinai. Vzpomeňte na to, než přišlo pravdivé poselství, kázal Mojžíš národu izraelskému a vyvedl je z Egypta. Toto bylo před tím, než přišly pečete. Ale Bůh sestoupil před lidem v ohnivém sloupu a dosvědčil tím, že Mojžíše poslal. Mojžíš řekl, že Jej spatřil v hořícím keři a že k Němu mluvil.

Nuže, v těchto posledních dnech vidíme ten stejný ohnivý sloup mezi námi, totéž Slovo mluvící. Ale nejen, že mluví Slovo, nýbrž je vykládá tím, že je oznamuje a dokazuje, že je to pravda. Lidé nemají možnost o něm pochybovat, jestliže to nechtějí dělat svévolně. Ale pomyslete na to, že kdo hřeší úmyslně potom, co se mu dostalo poznání pravdy, tomu již více nezůstává oběti za jeho hříchy (Žid. 10, 26).

Pozorujte nyní, ohnivý sloup, který byl seslán Mojžíšovi a Pavlovi, kteří psali Bibli, je tentýž ohnivý sloup dnes, který je poslán, aby to zjevil. Ó, jaká to milost Boží! Je to neproměnný Bůh, který splňuje zaslíbení z Mat. 28, 20: „*Aj, já s vámi jsem po všechny dny,*“ a rovněž z Jan 14, 12: „*Skutky, které Já činím, i on činiti bude,*“ a který také splňuje Luk. 17, 10: „*Tak bude ve dni, kdy bude zjeven Syn člověka,*“ a Mal. 4, 5: „*Aj, já pošli vám Eliáše proroka, dříve, než přijde veliký a hrozný den Páně, on obrátí srdce otců k dětem a srdce dětí i otcům jejich, abych přijda, neranil zemi prokletím.*“

ON navrátí víru lidu k původnímu Slovu. Ó ano, On zemřel, aby se nám zjevil. Tedy zemřeme tradicím, denominacím a všem těm věcem, abychom Jej zjevíli také jiným.

Povšimněte si, ve starém chrámě bylo světlo slávy zjevení nad Slovem. Slovo je semeno. Přineslo chléb předložení jen pro věřícího (2. Moj. 16, 33). Krev byla také na smlouvě a krev je jako voda, která obilnému zrnku, pšenici, semeni, které je Slovem, dává život. Jak řekl Ježíš:

„A jako povýšil Mojžíš hada na poušti, tak musí být povýšen Syn člověka, aby všichni, kteří věří v Něho, měli život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna Svěho jednorozeného dal, aby všichni, kdož věří v Něho, nezahynuli, ale měli život věčný“ (Jan 3, 14-16).

Mojžíš na poušti uhodil do skály, aby vyšla voda, čímž byl zachráněn hynoucí národ. Vyšla z Něho krev, která je obmytí ve vodě skrze Slovo. „*Aby je posvětil a očistil obmytím vody skrze Slovo*“ (Ef. 5, 26).

Voda přináší život semenu a vynesla slávu zjevení, která září dolů na Slovo a vydala chléb přeložení. Pamatujte na to, chléb předložení byl jen pro vyvolený lid. Je to pro vás důkazem, že jste za oponou, v Jeho přítomnosti, kde je Slovo, ne ustanovení víry, nýbrž Slovo. Vidíte-li slávu zjevení, která září dolů na Slovo, je to ona, která přináší zaslíbení.

*Prošel jsem roztrženou oponou,
kde sláva nikdy nepřestává.
Haleluja, haleluja.
žiji v přítomnosti Krále.*

Ty staré denominace z jezevčích kůží byly strhány. Pronikl jsem dovnitř, do slávy zjevení a vidím Pána. Vidím zjevené Slovo, o němž On řekl, že to v této poslední době učiní. Vidím, jak roste, Vidím děti, které mu věří, jedí chléb slávy, který vychází ze zralosti Slova. Amen! Jaká to podivuhodná hodina, v níž žijeme! Toto Slovo musí růst, ale aby mohlo růst, musí být ve správné půdě. Jestliže potom dá Bůh nějaké zaslíbení a ono zasáhne srdce, pak nemůže chybit.

Noé čekal 120 let. Abraham čekal na dědice 25 let. Ale Bůh řekl, že to tak bude a tím to bylo spraveno. Slovo bylo tady a vírou bylo zavaženo. Přineslo výsledky. Zplodilo Syna. Přineslo déšť. Přineslo potopu. Přineslo pannu, která počala, neboť prorok řekl: „Panna počne.“ Nebylo pochyb o tom, že si každá mladá dívka šla připravit dětské prádélko, neboť prorok Izaiáš byl osvědčeným, Bohem potvrzeným prorokem.

Bůh řekl: „Dám jim znamení, velké znamení; neboť panna počne.“ Když lidé, kteří se počítali k věřícím, jako jste i vy, slyšeli proroka říkat tato slova, řekl každý muž mezi nimi: „To bude moje dcera.“ Ó ano. Každý šel, koupil dětské botičky, čepečky a jiné věci, připravil se, protože věděli, že jejich dcera bude tou, která bude mít to dítě. Ale ta generace přešla.

Jak jen mohl říci prokázáný, Bohem potvrzený prorok něco takového; něco, co nesouhlasilo? Musí to tak být! A stalo se to za 800 let, když přivedla dítě na svět. „*Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou*“ (Mat. 24, 35). „*A budet' v posledních dnech, dí Bůh...*“ (Sk. 2, 17). Vidíte, zde jsme. Tak jako sluneční světlo proměňuje semeno od slávy k slávě, tak my Mu budeme stále podobnějšími; zatímco žijeme v Jeho přítomnosti, budeme připodobněni Jeho obrazu, tak s Ním putujeme.

Pozorujte, co způsobuje slunce, zasadíme-li semeno. Semeno odumře, ale uvnitř semene je život. Život vzejde a přinese stéblo. Stéblo teď nevypadá, jako prve semeno. Ale tak tomu bylo, když povstal Luther jako stéblo. Stéblo rostlo dále, a zrodilo klas. To bylo probuzení Wesleyem. Nebylo to jako ostatní probuzení. Pak nastalo letniční probuzení, které přineslo křest Duchem svatým. Co se stalo potom? V našich uších se začal usazovat houba, a vypadalo to převrácené, neboť to nevypadá jako Slovo. To se ještě nepodobá původnímu semenu, které bylo zasazeno. Ale Bůh je stále ještě zde. Co se děje nyní? Konečně se vrací zpět v původní semeno.

To malé semeno rostlo, ale ještě nebylo jako původní semeno. Tak to bylo s poselstvím Luthera. Pak přišla ostatní poselství jako Finneye, Sankeye, Knoxe a Calvina a jiných. Bylo to stále ještě poselství, ale neměli úplné zjevení, protože ještě nebyl ten čas. Nemůžete dát klas na stéblo, není-li tu ještě jeho čas. Ale nakonec vyjde původní semeno, které bylo vloženo do země.

Bůh následuje přírodu. Narodil se jako Beránek. Z toho důvodu se narodil ve chlěvě. Beránci se nerodí v postelích. Byl veden na Golgatu, neboť ovce bývají vedeny. Ba i na jatkách vede ovce na porážku koza. To víte. Vedla je koza, neboť ony musí být vedeny. A tak Ježíš byl veden k zabití, neboť On byl Beránkem. Byl s ním totožný Svou povahou. Z toho důvodu se také narodil v březnu nebo v dubnu, ne v prosinci. V té době tam bylo 20 stop sněhu. ON nebyl římským bohem slunce, nýbrž byl Synem Božím. Den Jeho narození byl v souladu s přírodou a nebyl to 25. prosinec, jak to tvrdí Římané. Oni slaví podle slunečního systému. V tom dni se konali hry a nazvali jej narozeninami boha slunce. Pak se pokusili proměnit jej v narozeniny Syna Božího.

Nyní si všimněte, když se vytvořilo stéblo, když byl zformován klas, když přišlo do klasu zrno, musí dospět do dokonalosti, zase zpět k řádnému zrnu. Pamatujte, zrno musí být oplodněno. Není-li oplodněno, pak nemá život. Mimo toto poselství nepřijde nikdy nic k životu. Musí být oplodněni.

Myslete na to, stejný život, který byl ve stéblu, je v zrnu. Přeměňuje se jednoduše samo zpět v originál. ON se zjevil sám jako Syn člověka, zrno, které šlo do země. Rozumíte tomu poselství?

Řekové řekli: „*Pane, chtěli bychom vidět Ježíše.*“ Ježíš jim řekl: „*Nepadne-li zrno pšeničné do země a nezemře-li, pak samo zůstane; umře-li však, mnohý užitek přinese*“ (Jan 12, 24). Příště se zjevil v jiné formě – ze stébla v klas a tak dále – tentýž Duch, ale v jiné formě. Ale to poslední z tohoto zrna se vrací zpět do původní pšenice. Souhlasí to? Jeho služba jde zpět přes reformace k původnímu Slovu.

Slovo přichází k proroku a On zaslíbil v Mal. 4, 6, že navrátí víru lidu k původnímu pšeničnému zrnu. Pšeničné zrno, které padlo do země, je opět zde a je stejné. Muselo projít všemi těmi stupni. Vyšlo jako Syn Boží, nyní se On zde zjevuje jako Syn člověka a potom se zjeví na trůnu jako Syn Davidův. Vidíte tyto tři Syny – přesně to souhlasí. Je to opět originál, On sám v dokonalé službě. Nebude to již nějaký člověk nebo denominace, jak se těmi staletími propracovávali, nýbrž Bůh sám oznámený, zjevující se sám, podle zaslíbení v Luk. 17, 28; Mal. 4, 5-6; Žid. 13, 8.

Ve které době se to stane? Až královské semeno Abrahamovo bude vyhlížet zaslíbeného Syna. Všechny typy musí být splněny. Bůh se zjevil přirozenému semeni Abrahamovu v podobě člověka před zničením (1. Moj. 18) a Ježíš řekl, že se to stejným způsobem bude opakovat pro královské semeno, než se vrátí zaslíbený Syn.

Tam, na těch starých chrámových závěsech, starých jezevčích kůžích, které skrývaly slávu, nebylo nic krásného, co by se nám mohlo líbit; ani v Jeho těle. Řekové Jej viděli jako malého, starého člověka, se svislými rameny, asi třicetiletého a s šedým vousem. Nebylo toho na Něm moc k vidění. Bible říká: „*Ale nebylo vidět nic z toho, proč bychom Ho žádostivi byli*“ (Iz. 53, 2). Nevypadal jako král, ale ó, co bylo na té vnitřní straně! Malý hlouček „svatých koloběžek“, jak jsou

nazývání, sedících pospolu v horké budově, jako je tato. Na nich není nic, co by se nám mohlo líbit, ale co je na té vnitřní straně? Jsem si jist, že je to skryto mnohým srdcím.

Až budete na vnitřní straně, pak můžete vidět. Jak se tam dostaneme? Potřásáním rukou nebo přistoupením? Ne! Narodíte se do ní. Musíte zemřít a zbavit se staré jezevčí kůže, vašeho starého Já, abyste vešli do nového. Opusťte tu starou jezevčí kůži!

Vy kazatelé, rád bych, abyste si toto poslechli. Usnadním to opravdu tak, abyste byli jisti, že to také přijmete. Jednou na vnitřní straně opony, pod slávou zjevení naberte Slovo Boží a zjevujte Ježíše jako vykladače budoucnosti! Ne, jako to dělají denominace, které to nazývají telepatii, svatými pobloudilci nebo Belzebubem. Sláva zjevení Jej nezjevuje tímto způsobem. Sláva zjevení dává uzrát semenu, které je zaslíbeno jako Slovo pro tuto hodinu a ukazuje nám Jej stále ještě jako Lilii v údolí. Lilie v údolí, Chléb života, Alfa i Omega, tentýž včera, dnes i na věky dává vzejít setbě.

ON je částí věřícího. Sláva zjevení zjevuje věřícímu, že On je tentýž včera, dne i na věky a ne, že tyto dny minuly a že On zemřel a tím je pryč. Proto příteli, věříš-li tomu, jestliže tomu věříš, pak jsi nikdy nepřišel do styku se slávou Božího zjevení.

Jak se může kdy sláva Boží zjevovat ve třech osobách? Jak Jej může kdy sláva Boží zjevit ve křtu ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, když v Bibli nikdy žádná osoba nebyla pokřtěna tímto způsobem? Jak Jej může sláva Boží omezit na jednoho apoštola, když je přece tentýž včera, dnes i na věky? Vidíte, že sláva Boží, je-li oznámena, vynese vám přesně Slovo zaslíbení.

ON musel zastřít Mojžíšův obličej z toho důvodu, že v něm bylo Slovo. Zahalil Ježíše jako malého pokorného muže, aby neviděli Jehovu; a On se zahaluje v našich dnech do zemských nádob, skrze oponu zjevení. Po vnější straně vypadají jako hlouček svatých pobloudilců nebo jako stará jezevčí kůže, ale na vnitřní straně je skryta sláva zjevení.

Tohle přivádí k uzrání chléb předložení, ve kterém se kocháme. Z toho důvodu jedete stovky mil daleko. Je to pokrm pro věřícího. Pamatujte na to, chléb předložení byl jen pro věřícího. Sláva Boží nad chlebem předložení jej zachovala před zkažením. Pamatujte na to, mana, která přišla z nebe, zůstala touto nádherou světla z generace na generaci zachována (Žid. 9, 4), kdežto venku byla přes noc prolezlá červy. Byla znečištěna.

Ti vně, mimo slávu světla říkají, že dny zázraků jsou za námi, že je všechno fanatismus, ale na vnitřní straně ...

Nedávno našli semeno slunečnice v jedné stodole v Egyptě, které tam leželo ode dnů Josefových ... téměř čtyři tisíce let. To semeno zasadili a ono vzešlo. Proč? Protože v sobě mělo život.

Co jiného má učinit sláva zjevení dnes, než vzít nás za oponu, abyste viděli stát Boha před sebou? Vidět, kdo je Bůh, ten ohnivý sloup. Je zahalen v lidském těle, Chléb předložení, Slovo, z jehož zaslíbení máme v těchto dnech žít. Sláva zjevení

dává dozrát Chlebu předložení, přináší jej a činí jej Chlebem pro věřícího. Rok co rok leželo na stránkách Bible, Slovo všech věků.

Denominacím je kamenem úrazu. Po všechna ta léta přes ně klopýtali Luther, Wesley, Zwingli, Finney, Smith, Knox, všichni. Co se stane v posledních dnech? Co to znamená, zjevovat? Znamená to vynášet. Co s tím má co dělat Mal. 4, 5? Má lidi obrátit zpět ke Kameni urážky, aby byly zbořeny tradice a byl zjeven Chléb slávy a světla. Pozorujte, jak uzrává a jak přesně přináší, co stojí psáno. Denominacím je Kamenem pohoršení nebo zástupem fanatiků, my ale věříme.

Tedy, jak je zaslíbeno ve Zj. 10, 7, mají všechna tajemství Boží, která jsou na stránkách té knihy skryta po všechny věky, dospět k uzrání. Budou zjevena v období sedmého anděla a jeho poselství. Je to tak?

Co On řekl před půldruhým až dvěma roky? „Jdi do Tucsonu. Severně od Tucsonu nastane velké zemětřesení,“ potom byly otevřeny pečete. Pečete zjevily všechny tyto věci a navrátily nás k Úhelnému kameni, přesně, jak to On řekl. Ukazuje to, že to nemůže být od lidí. Pokaždé se to přesně shoduje, jinak to ani nemůže být.

Co je to? Je to ruka Boží před našimi zraky. Jelikož je to ale skryto v lidském mase jen v jedné malé skupině, proto je to skryto pro vnější svět. Vnějšímu světu je On skryt, ale zjevuje se nedospělým, takovým, kteří jsou ochotni se učit. Každé podobenství v Bibli, každý typ v Bibli je přesně oznamován před našimi očima. Tentýž Bůh v ohnivém sloupu, který psal Bibli, obojí – Starý i Nový zákon. ON je zde, zjevuje a přesně ukazuje, co to má znamenat. ON vykládá minulost před našimi očima.

Vy říkáte: „My máme také takový výklad.“ Ať se to tedy stane, aby to bylo vidět a bylo něco zjeveno. Ježíš řekl: „*Nečiním-li skutky Svěho Otce, nevěřte mi*“ (Jan 10, 37). To musí být dokázáno, ne jako to dělali ti, co Pánu zakryli hlavu šátkem a bili Jej a říkali: „Hádej, jsi-li prorok, řekni, kdo Tě bije“ (Mar. 14, 65) nebo (Mat. 4, 3) „jsi-li Syn Boží, rci, ať toto kamení je chléb.“ To je od ďábla. „Jsi-li syn Boží, sestup s kříže“ (Mat. 27, 42). Já to nemíním tímto způsobem, mám na mysli zjevení toho, co On měl udělat podle Písma svatého.

Nuže, jak je ve Zj. 10 zjeveno, byla tajemství Boží dána na vědomí nebo oznámena tak, jak zaslíbila sedmkrát zapečetěná Kniha. Nuže, spočiňte svou vírou v Něm, v tom, který je Slovo, neboť až přijde ve Zj. 19, bude nazýván slovem Božím, pojedje na bílém koni a rytířstvo nebeské pojedje za Ním.

Protrhněte denominační závoj vzdělanosti; protrhněte denominační clonu tradic, protrhněte všechny ty závoje, které Ho před vámi skrývají. Vy ženy, proražte roušku domýšlivosti. Jste dcerami Krále, jednejte podle toho a žijte podle toho, proražte každý závoj. Ať si akademické hodnosti říkají cokoli v rozporu s Bibli. Protrhněte tuto roušku! Neboť jsme prošli rozdělenou oponou, jsme nyní na druhé straně. Budete-li dělat jen jedno, prostě jen prorážete ty staré tradice a všechny ty věci a přijdete-li k Němu, pak Jej tam uvidíte stát jako mocného vítěze.

Slovo zaslíbení pro toto období – zjevení. Uvidíte mocného Boha zde mezi námi nezahaleného.

Mocný Bůh tradicemi poražen není, ačkoli se pokusili Jej zahalit. Skrývali Jej dlouhý čas, ale přiblížila se doba zaslíbení. Bůh vzbudil před časy Mojžíše a osvobodil Svě děti ode všech těch věcí. ON je nepřemožitelný. „*Nebe a země pomínou ale má Slova nepomínou.*“ On je tentýž včera, dnes i na věky.

Potom ale, když se to stalo, řekli, že je to od ďábla. To na Slovu nezmění ani písmenko. Pro věřícího On zůstává stále Bohem, mocným Vítězem, stejným včera, dnes i na věky, Svou povahou, i ve Svém Slovu (Žid. 13, 8).

Jednou se konala aukce; měly být vydraženy staré housle. Licitátor řekl: „Co za ně nabídnete?“ Zvedli ty staré skřípky. Nevypadaly vůbec k ničemu a licitátor neobdržel ani jednu nabídku. Konečně někdo nabídl dolar nebo tak nějak. Ale byl tam někdo, kdo si myslel, že za tuto cenu by se ty housle prodat neměly a šel a vzal je do rukou. Přejel je svýma rukama, vzal smyčec a přetřel kalafunou a zahrál několik tónů. Jakmile to udělal, všichni se rozplakali, neboť v celém svém životě takovou hudbu neslyšeli. Pak řekl licitátor: „Kolik nabídnete nyní?“ „2 000!“ „5 000!“ „10 000!“

Vidíte, co to bylo? Byla to ruka mistra, která zjevila, co v tomto starém nástroji bylo skryto.

Dnes je to také tak. Ta stará kniha je pomačkaná, posmívali se jí, pálili ji, dělali šprýmy, ale přišel čas, kdy se koná dražba denominací – ve světové radě církví. Prodávají tam, jako kdyby do toho nikomu nic nebylo. Dojde k dražbě denominací; ale pamatujte, tam v té staré Knize něco je, zaslíbení o předurčeném, o někom, kdo je ustanoven, aby jednoho dne přišel a vzal tuto Knihu a přivedl k životu slova Knihy pro předurčené srdce a zjevil zaslíbení, která jsou v ní obsažena. Může to vypadat jako houf „svatých extrémistů“ nebo něco podobného, ale vyžaduje to ruku Mistra, aby bylo Slovo zjeveno a pak to bude víc, než nějaký „svatý extrémista“. Tím se to stalo pro každého z nás. Je to tak, přátelé? Není to skupina fanatiků, záleží jen na tom, v jaké ruce smyčec je.

Modleme se.

Náš nebeský Otče, vírou dnes spatřuji Mistra té staré Knihy, této Knihy, kterou vyměnili za tradice a denominace. Pokusili se udělat z toho obchod a nyní to zaměňují za světovou radu církví, kde jsou zahrnuti i lidé, kteří jsou komunisty a ateisty. Dražba začala, Pane.

Bůh vystoupí. TY to uděláš. Pošli nám proroka, Pane, který vezme smyčec, toto Slovo a který dokáže, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Pane, mnoho jich prodá svůj život. Zahodí své tradice a prorazí skrze závoje. Oni by chtěli, Pane, dají vše, jen když budou mít Ježíše. Pane, věřím, Ty jsi jim to nyní dokázal, neboť sem přišli odevšad. Obětují své živobytí a činí vše, jen aby mohli přijít do shromáždění, protože našli tuto drahocennou perlu. Ostatní věci znamenají velmi málo. Žehnej jim, Otče.

Na tomto podiu jsou kapesníky. Někteří snad odtud odejdou dříve, než započne bohoslužba s uzdravováním dnes večer. Ó věčný Bože, shlédni dolů, vím, že jsi zde. Jsi zahalen. Posílám tyto malé závoje, Pane, těch kapesníků, zástěr, dětských botiček pro nemluvnata jako závojovou upomínku, na znamení, že Tvé Slovo tohoto dnešního jitra bylo kázáno a jako věřící vzkládám na to ruce, naznačuji tím, že tomu věřím. Vírou učiní jeden každý v této budově totéž, Pane. Ať jsou nemocní uzdraveni.

TY můžeš každé Slovo rozezvučet, Pane, jako ten starý houslista. Učiň tak, Pane. Dej zaznít pravému tónu smyčcem Mistra; pak Jej spatříme v jasnosti před námi. Co si lidé asi mysleli v oněch dnech, když nic nenabídli za ty staré housle. Nechtěli je. Nechtěli je mít doma, ale když je vzal do ruky mistr, který nástroj ovládal, prodali vše, co měli, jen aby ten nástroj získali. Smlouvali o ně a bojovali o ně. Ale pak bylo pozdě. Tak to jednou bude, až dozní pozoun Páně a času více nebude. Ti, jimž se posmívali, kteří stáli před otevřenou oponou a viděli Slovo Boží zjevené, ti potom vejdou. Jiní pak budou křičet, ale jak jsi řekl, bude pozdě. Nevěsta odešla ke svatební hostině a ti, kdož zůstali stát venku, při nich bude jen pláč a kvílení a skřípění zubů.

Pomoz každé osobě, aby dnes ráno věřila, Otče. Proražte každý závoj sobectví a každý závoj nevíry a vizte mocného Vítěze odhaleného před věřícími. „Aj, Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

„Maličko, a svět Mne více neuzří, ale vy Mne uvidíte.“

Prokaž se mezi námi Pane, tak jak jsi to vždy dělal. Zůstaň tak s námi, až viditelně budeme před Tebou stát. Až potom „en morphe“ budeš proměněn a staneš se opět Synem člověka a Synem Davidovým. Dej to Pane, ve jménu Ježíše Krista.

*